

השם של אורי

כתב: מיקי כהן

2008

כל הזכויות שמורות @

פרק א'

במושב אחד בארץ ישראל היה רחוב אשר נודע בבתיו הנהדרים ובגינותיו המיוחדות. כל אדם וחיה אשר היו חשים בעצבות היו באים אל הרחוב, בוחרים בית וגינה להביט בהם ומצב רוחם היה משתפר בהרבה.

באחד מימי שישי הגיע אורי לבקר את סבו שגר בבית מספר שלוש. הוריו תכננו חופשה בים המלח, וסוכם כי ישאר בביתו של סבא עד שיבואו לקחת אותו במוצאי שבת.

אורי נשק לאימו לפרידה והאזין בפנים רציניות לאבא שהדגיש בפניו את ההכרח לעשות כל מה שסבא יאמר. סבא הנהן בהסכמה, אמא חיבקה לשלום וההורים נכנסו למכונית ויצאו לדרכם.

"אני הולך לטייל קצת בחוץ." אמר אורי.

סבא היסס לרגע קט ואחר הסכים. הוא רק ביקש מאורי שלא יתרחק יתר על המידה.

שלושה שבועות בלבד נותרו עד תחילת החופש הגדול, ואורי פסע לאיטו על המדרכה כשהוא מתכנן במוחו תוכניות לבילוי שישים ואחד ימי החופש שיפתחו בפניו. יש כל כך הרבה מה לעשות. הוא שולט לא רע בשחיית חזה, אבל אבא הבטיח לו קורס בשחית חתירה. הקורס ימשך שבועיים כך שיהיה לו זמן להראות לחברה כיצד הוא שולט במים.

אורי הוא בן 10. דק גוף וקל בתנועותיו. יש לו אף סולד ונמשים שהיה הורג כדי להפטר מהם. צעד בעליזות לאורך הרחוב מתבונן בבתים המוכרים לו מביקוריו הקודמים ומחפש חברים למשחק. זו שעת

אחר הצהריים ולפי חשבוננו כולם בביתם. הגיע לבית מספר 17 שבו גר מוטי, ילד שהכיר אך התריסים בביתו היו סגורים ואורי התבייש להכנס ולדפוק על הדלת.

ההליכה הפכה משעממת, ואורי החל פוסע על המדרכה בתנועה מתפתלת מדמה שהוא מכונית אמריקאית ומאחוריו משאית צופרת בנסיון לעוקפו.

"אני מזהיר אותך", זרק לאחור בקול מאיים לעבר הנהג, "אם תנסה לעקוף אני אעצור אותך בשם החוק." פניו של נהג המשאית התעוותו מתוך פחד, והוא יצא מתוך המכונית ונמלט מבוהל.

"יש לך מזל." אמר אורי בקולו המפחיד והרחיב את צעדיו.

סמוך לבית מספר 51 הבחין לפתע אורי בצב החוצה את הכביש. הצב הלך באיטיות כה רבה עד שאורי קפא בשולי המדרכה מעיף מבטים חרדים לצדדים בחשש שמכונית תגיע ותדרוס את הצב.

"תתקדם יותר מהר..." סינן מבין שפתיו בניסיון להשפיע על הצב למהר, אך זה נדמה כשווה נפש לסכנה והמשיך ללכת באיטיות.

אורי ביקש לצעוק אך נבוכ שמישהו יבחין שהוא מדבר אל צב ולכן דיבר בלחישה רועמת, "מכונית יכולה להגיע כמעט כל רגע. אתה מוכרח למהר!"

הצב המשיך ללכת באיטיותו הרגילה בלא שינוי.

שערותיו של אורי סמרו מהמתח. רצה לרדת אל הכביש אך פחד ממכונית שתגיח ונותר לעמוד במקומו מתנועע מעצבנות.

נצח חלף ולבסוף הגיע הצב אל המדרכה. שלח רגל מנסה לאחוז במדרכה בציפורניו. הרגל החליקה. אורי שהביט בו בחוסר סבלנות פלט נהמה, רכן, אחז בשריון והרימו אל המדרכה. הצב התייצב, התעלם מאורי והחל מתרחק במעלה הרחוב.

אורי פסע צעד רחב וחסם את דרכו, "תגייד אתה משוגע? אתה לא יודע שמסוכן מאד לעבור את הכביש?" רווח לו שהצב עבר בשלום את הכביש, אבל עדין ביקש לפרוק את המתח שהצטבר בו.

ראשו של הצב סבב ופנה לעבר אורי, "פגשתי ברוח בוקר והשתהתי עימה יתר על המידה." קולו של הצב היה דק אך ברור לגמרי.

"מה... מה?...?" אורי גמגם מרוב תדהמה.

"מן הראוי לברך כל רוח בוקר שפוגשים." המשיך הצב כאינו חש בתמהונו של אורי, "אחרת היום ימשיך שלא בטוב. אך עם זו השתהתי זמן רב מדי ועתה עלי למהר."

"אני מבין את מה שאתה אומר..." אמר אורי בקול המום.

"בודאי שאתה מבין." הצב התחיל ללכת עוקף את רגליו של אורי.

"חכה רגע... איך זה יתכן שאני מבין אותך? הרי אתה חיה." אורי ירד על ברכיו בצידו של הצב כשהוא מביט בו בסקרנות עצומה.

"אני חיה... ואתה חיה." השיב הצב תוך שהוא ממשיך ללכת.

אורי שביקש להתקומם על הכינוי הבחין לפתע שרגל אחת של הצב מעוקמת, "אתה פצוע?" שאל בדאגה.

"רק מכה קלה," אמר הצב, "זהו עץ האורן. הוא רודף אחרי כבר זמן רב. אחרי השיחה עם רוח הבוקר לכד אותי בין שורשיו וסרב לשחרר עד שאגלה לו את שמי."

"מה זאת אומרת?... מוחו של אורי היה מסוחרר ומבולבל לחלוטין.

"בסוף דחפתי אותו והשתחררתי," התעלם הצב משאלתו, "אבל נחבטתי ברגלי."

"ומדוע היה חשוב לך לא לגלות לו את שמך?"

הצב השמיע קול השתנקות כנדהם, "שמי הוא סוד כמוס. רק מעטים מחברי מכירים אותו."

"אז איך קוראים לך..." אורי השתהה מנסה לארגן את מחשבותיו, "אלו שאינם חברים שלך?"

"יעקב." השיב הצב והתרחק מעט מרגליו של אורי.

"אז זהו השם שלך." אמר אורי.

"לא." ענה הצב.

"מה לא..." אורי היה קרוב להתפוצצות מרב חוסר הבנה.

"זה אינו שמי."

"איך זה אינו שמי אם כולם קוראים לך בשם הזה?" אורי הרים את קולו מבלי להרגיש.

"אל תצעק." אמר הצב, גם כך הרעש ברחוב הזה רב מדי. יעקב זה השם שאני מוסר בכדי לקרוא לי.

השם האמיתי שלי הוא אחר." את המילים הללו אמר יעקב באיטיות כאומר משהו חשוב.

"ואתו אתה לא מוכן לגלות לי." אמר אורי.

"נכון." ענה הצב.

"אז זה סימן שאני לא חבר שלך." אורי חש צביטה קטנה בליבו.

"נכון," ענה הצב, "אבל אולי יום אחד תהיה."

צפור קטנה נעמדה על השיח בצידם, "שלום יעקב," אמרה.

"אתה רואה," אמר הצב, "את הציפור הזו אני בקושי מכיר, וכבר היא צורחת את שמי בכל הרחוב.

תאר לך מה היה לו ידעה את שמי האמיתי."

אורי הרהר רגע קט ואז שאל, "לכל החיות יש שמות אמיתיים?"

"כמעט לכולן," ענה הצב, "לגבי כלבים איני בטוח."

"ומה אתנו בני האדם?" שאל אורי.

צפירה חזקה נשמעה לפתע. משאית טיולים נכנסה בסיבוב לרחוב ולא יכלה להתקדם כיוון שמכוניות

חנו בשני צדדיו. הנהג עצר והחל מתמרן קדימה ואחורה מנסה להדחק ולעבור בין המכוניות.

"חמורים שכאלה, איך מחנים ככה ללא התחשבות." שמע אורי את הנהג מדבר לעצמו ברוגזה.

"טוב שהזכיר לי," אמר הצב, "יש גם חמורים שאין להם שמות."

"אבל מה עם בני אדם?" חזר אורי על שאלתו.

"לבני אדם גם יש שם מבפנים, אבל רובם אינם יודעים אותו."

"אף פעם לא שמעתי על שמות מבפנים." אורי הביט לפניו כשהוא חושב על מה שהצב אמר, "תמיד

חשבתי שיש לנו שם אחד וזהו."

הצב החל ללכת, "סליחה. השיחה נעימה, אך יש לי פגישה חשובה ועלי למהר."

אורי הזדקף, "אולי אני יכול לבוא איתך?"

"לא תודה אני ממהר ואתה תעכב אותי." השיב הצב.

אורי לא היה מוכן להפרד כל כך מהר מיעקב, "אולי נפגש בשדה מאחורי בית הספר אחרי ארוחת

הצהריים. אבוא לשם. יש לי המון שאלות לשאול אותך."

יעקב לא השיב, אבל לאורי שעקב אחריו היה נדמה שהניע את ראשו מלמעלה למטה כמסכים. "אל

תשכח." אמר לפני שהתרומם ופנה לחזור לבית סבא.

בזמן ארוחת הצהריים המתין אורי בחוסר סבלנות עד שסבא גמר את המרק ואז שאל אותו אם הוא

מכיר צב שקוראים לו יעקב.

"יעקב?" הופתע סבא, "לא. לא מכיר. זה צב של אחד השכנים?"

"אני לא חושב," השיב אורי, "פגשתי אותו ברחוב והוא דיבר איתי."

סבא האזין לו בהשתאות, "צב דיבר אליך?" אורי הנהן בראשו, "מאד מוזר. " אמר סבא שבעצם לא

ידע מה לומר. אורי היה ידוע בדמיונו המפותח אבל עד היום מעולם לא סיפר על דיבורים עם חיות,

אולי זו השפעת התכניות החדשות האלה בטלוויזיה.

"הוא אמר שהבנתי אותו בגלל שהוא חיה ואני חיה." אורי היה מהוסס מעט כשציטט מזיכרונו את דברי יעקב, "למה הוא אמר שאני חיה?"

סבא בחן את אורי במבט מודאג. הילד דווקא נראה ערני ובריא, גם אם יש על פניו הבעת התרגשות מעט יוצאת דופן.

"תראה," אמר בטון לא מחייב, "יש תאוריה שכולנו התחלנו מחיות, קוראים לה אבולוציה. לפי התאוריה הזו בני האדם והחיות יצאו כולם מחיה אחת משותפת לפני זמן עצום, מליוני שנים. כך שיתכן שכולנו קצת חיות. אתה יודע," ניסה להטות את כיוון השיחה, "שצב נכנס לפני שבועיים לחדר האמבטיה של משפחת ינאי ונלחם בנחש שהיה שם. היה ביניהם קרב קשה ובסוף הצב ניצח והנחש נמלט."

אורי נדהם, "איך זה יכול להיות שצב ניצח נחש?"

"זה בהחלט אפשרי," השיב סבא, "אני חושב שהסוד הוא שהצב חובט בנחש עם השריון. הנחש מנסה להכיש אותו אבל בגלל השריון הוא לא מצליח ולבסוף מתיאש ובורח."

אורי נעץ בסבא מבט חד לראות אם אינו ממציא את מה שאמר, אבל לפי ההבעה על פניו אי אפשר היה לקבוע.

"אף פעם לא חשבתי שצב יכול להיות כל כך חזק." מלמל לעצמו כשהוא נזכר במראהו העייף מעט של יעקב. השריון שלו נראה משופשף, וגם פניו היו מאד מקומטים.

אחרי הארוחה אמר אורי לסבא שהוא הולך אל השדה ליד בית הספר. סבא הביט בו במבט מעט מודאג אך לא אמר כלום. אורי יצא כשהוא אוחז בידו שקית עם שאריות ארוחת הצהריים.

"סבתא נהגה תמיד לעשות זאת." הסביר סבא לאורי כשהכין עבורו בפעם הראשונה את השקית. שניהם יצאו אז לחצר האחורית, חפרו בור קטן באדמה, שפכו לתוכו את האוכל וכיסו היטב את הבור.

"סבתה היתה אומרת שצריך לדאוג גם ליצורים הגרים בתוך האדמה ולא רק לאלו הגרים מעליה."

אורי אוהב מאד לקבור את שיירי הארוחות, ואחר כך לדמיין את התולעים מתעוררים ומתחילים לחפור באדמה כדי להגיע ראשונים. הוא כבר קבר בכל רחבי הרחוב ועתה הוא מתכנן לקבור את האוכל בשדה מאחורי בית הספר.

בית הספר נמצא במספר שישים ושבע והשדה היה מוסתר מאחוריו. אורי פנה ונכנס לתוכו. סקר את השטח והתאכזב כשלא ראה כל סימן ליעקב. השדה היה מכוסה בקוצים יבשים וקשה היה להבחין

באדמה. לא רחוק הבחין אורי במקום נקי מקוצים ופנה לעברו לחפור. פסע בזהירות נזהר שלא להידקר.

"אי...." פרצה לפתע מגרונו צווחה כשרגלו נתקלה בכדור קוצים. חש בצריבה ורכן להביט. לפתע הבחין כי לידו נמצא נחש. מרוב בהלה נכלא האויר בחזהו, והוא כמעט ונחנק. גופו קפא לחלוטין, ורק אצבעות ידיו התכווצו מבלי שהרגיש.

הנחש לא זז. היו לו עינים קטנות שנדמו לאורי מאד מפחידות, ומפיו יצאה לשון דקה ומחורצת. "אלוהים תציל אותי." יצאה מליבו של אורי קריאה נואשת.

הנחש הרים את ראשו. בטנו של אורי התכווצה והוא חשב שעוד רגע יעשה במכנסיים. לפתע נשמע רחש קל, הגבעולים נעו וראשו של יעקב הגיח מביניהם.

"אוף...." האוויר שהיה כלוא בחזהו של אורי השתחרר באחת, "יעקב, לחש, "תראה." יעקב הפנה את ראשו לעבר הנחש ואחר השיבו באיטיות ללא התרגשות.

"נחש!", אורי צעק אבל בלחישה, "אתה לא רואה? אם אזוז הוא יהרוג אותי."

בקולו של יעקב נשמע מעט גיחוך, "הוא קטן ואתה זה שנמצא בביתו."

"הוא יהרוג אותי." אורי הרגיש שהוא עומד לבכות. היה בו פחד נורא מהנחש, ובדיוק מה שחסר לו עכשיו זה ויכוח עם יעקב.

יעקב נאנח, "ידעתי כי יהיה זה יום גרוע. הוא לא יפגע בך." הפנה ראשו חזרה לעבר הנחש ומגרונו יצא קול שדמה לשריקה.

הנחש הטה ראשו כמאזין ואחרי רגע קט פנה ונעלם.

גל רווחה שטף באחת את אורי. "הצלת אותי." אמר בתודה ליעקב. עדין פחד לזוז, אבל הלחץ בבטנו היה בלתי נסבל והוא התרומם. הפשיל את המכנסיים והתחיל לעשות פיפי.

יעקב התרחק במהירות לאחור.

"סבא שלי סיפר שצבים יכולים לנצח נחש," אורי הרים את המכנסיים, "אבל לא האמנתי לו." הוסיף במבוכה.

"סבך אוהב לספר סיפורים." אמר יעקב.

אורי נדהם, "אתה מכיר את סבא שלי?"

יעקב גיחך, "הכרתי אותו כשהיה בגילך וטיפש כמעט כמוך."

"הכרת את סבא כשהיה קטן?!" מרוב תדהמה אורי שכח להעלב.

"לא רק שהכרתי, אני הוא שהפגיש אותנו עם סבתך." השיב יעקב בקול מלא שביעות רצון.

אורי התבונן ביעקב ביראת כבוד, "אז אתה אולי בן תשעים?"

"מאה ושלוש."

כל מה שקרה לאורי עד עתה עם יעקב היה משונה, אבל המאה ושלוש היה הגרוע מכולם, "איך זה

יכול להיות? אף אחד לא כזה זקן."

יעקב צחקק ואז פסע לעבר השקית שאורי הפיל על האדמה, "כדאי שתקבור את האוכל. כולם מצפים

לו ותאוות הדיבור שלנו מותירה אותם רעבים."

אורי חפר במהירות באדמה, שפך את האוכל ואחר כיסה והידק היטב.

"מצוין," נאנח יעקב בסיפוק, "הצעקות החלו להיות ממש לא נעימות."

"עכשו תסביר לי בבקשה איך יתכן שאתה כל כך זקן." חזר אורי לנושא שהדהים אותו.

"אין בכך כל דבר מיוחד. חייהם של הצבים ארוכים עד מאד."

בסמוך לרגלו של אורי היתה אבן והוא בעט בה בלא משים.

קולו של יעקב נקטע באחת והוא פלט קריאת בהלה.

אורי הופתע, "מה קרה?"

"זהו גג ביתו של ירקה." אמר הצב.

אורי נבהל. לא היתה לו כל כוונה להזיק למישהו. במהירות רכן והשיב את האבן למקומה.

יעקב סבב ופנה ללכת.

"חכה רגע אל תלך, אני מצטער על האבן." צעק אורי, "ומי זה ירקה? יש לי המון שאלות."

שריונו של יעקב נדחק ונעלם בין גבעולי הקוצים.

אורי הביט אחריו זמן ממושך מקווה שיחזור, לבסוף התייאש ופנה ללכת. לשמחתו ראה את סבא מגיע

ונכנס לשדה. רץ לעברו ונתן לו יד.

סבא הביט בו בחיך והעביר לטיפה אוהבת על שערו. "הבאתי לך משהו." הכניס ידו לכיס והוציא

חפיסת שוקולד לבן שאורי אוהב במיוחד.

אחרי שגמרו לאכול שאל סבא את אורי אם הוא רוצה לחזור הביתה.

אורי הניע ראשו בשלילה, "אני רוצה שתספר לי איך פגשת את סבתא, יעקב ספר לי שהוא זה שהפגיש

ביניכם."

סבא נדהם, "הצב אמר שהפגישה שלי עם סבתא היתה בגללו?"

אורי הנהן, "כן, וגם שהיית טיפש כמוני."

סבא פרץ בצחוק, "כשראיתי את סבתא בפעם הראשונה הייתי באמת טיפש וגם קטן מאד." חייך לעצמו, "היא היתה הילדה הכי יפה שראיתי מימי, וחשבתי שהיא מלאך שבא לביקור ולעולם לא נפגש יותר." הבעת הפתעה עלתה לפתע על פניו של סבא, "נפגשנו כשחיפשה אחר צב. הוא ראתה אותו לרגע קט וכשנעלם ניסתה למצוא אותו. כך הגיעה למקום המחבוא בין השיחים שם נהגתי לשחק."

"זה היה יעקב, הוא כיוון אותה." אמר אורי בבטחון מלא.

סבא הניע בראשו בספקנות, "זה לא יתכן."

אורי לא התווכח, אבל לא היה לו ספק שהצב היה יעקב.

בלילה חלם אורי חלום. הוא ראה עצמו במערה בין השיחים היכן שסבא פגש בסבתא. יעקב היה בתוכה ולידו שכבה תולעת קטנה שאורי ידע בדרך כלשהי שזו ירקה אשר גרה מתחת לאבן בה בעט. עלה בו פחד כי חשב שאולי תכעס עליו בגלל שהרס את ביתה, אבל היא חייכה ואמרה לו דבר מה בשפה זרה. כנראה בצרפתית כי לא הבין אף מילה. יעקב דחף אותה בראשו בעדינות כמעודד והיא התחילה לנוע בתנועות ריקוד. גופה הסתובב על הקרקע בכל מיני מעגלים שאורי לא חשב שאפשר, וכשהפסיקה המשיכו העיגולים להסתובב למול עיניו והוא הרגיש כיצד הכל בפנים הופך מטושטש וקצת מתוק.

בבוקר התעורר וניזכר שהוא לא בבית אלא אצל סבא. היתה בגופו עדין מהמתיקות שחש בחלום והוא נותר לשכב כדי לא לקלקל. אחר התלבש ויצא בשקט מהבית מבלי להעיר את סבא. הלך אל השדה והחל לחפש את האבן אותה הזיז. אחרי זמן לא רב מצא אותה. בזהירות התיישב בצידה, "ירקה", לחש, "ירקה..." לא היתה תשובה והוא ישב בלא לזוז חושב מה לעשות. לבסוף עלה בו רעיון והוא נקש באצבעו על האבן כמו על דלת.

תחילה לא קרה דבר, אך לפתע עלה אור מתוך האבן כאילו נדלקה בה מנורה. לאורי שהביט לתוך האבן היה נדמה שראש מסתכל עליו מתוכה.

"הלו." שמע לפתע קול בצידו. הוריד את מבטו וגילה ראש תולעת קטן מבצבץ מתוך חור קטן באדמה.

"הלו?" השיב בקול צרוד מהתרגשות.

"אתה מחפש מישהו?" שאלה התולעת.

"כן, את ירקה." אורי ביטא את השם בהיסוס.

התולעת זחלה ויצאה מתוך החור, אורכה היה כשלושה סנטימטרים וצבעה אדמדם כצבע אדמת חמרה.

"אני חושב שהיא תולעת, כמוד". אורי לא ידע כיצד יתאר אותה.

"תולע אתה מתכוון". הקול הדק ביטא עלבון ואורי הבין שמצא את ירקה.

"סליחה". מיהר לומר, "קשה להבחין בין תולעת לתולע."

"דווקא קל מאד". ירקה ריפה את טבעותיו ושכב מפותל על האדמה.

העובדה שהוא הבין את דברי התולע כבר לא נראתה לאורי כל כך יוצאת דופן. הפריע לו רק שירקה

הוא כנראה טיפוס רגזני. "מצטער שהעפתי את האבן מעל ביתך". אמר בהיסוס.

ראשו של ירקה זז, "זה בסדר, לא קרה לי דבר."

אורי התבונן באדמה היבשה, "קשה לחיות בתוך האדמה?"

צחוק עלה מירקה, "האדמה היא ידידתי, ויש בה דברים שלא חלמת עליהם."

"ולא היית מעדיף לחיות מעליה?"

"חלילה". קול התולע היה נחרץ, "נעים לעלות מפעם לפעם אבל לא לזמן רב. ובכלל למטה הרבה יותר

מעניין."

"תסלח לי שאני שואל אבל ירקה זה השם האמיתי שלך?" אורי קיווה שהתולע לא יתרגז.

ירקה שתק זמן ממושך, וכשאורי הפך ממש מודאג אמר, "זה השם שאחרים משתמשים בו."

"זאת השם האמיתי שלך אתה לא מגלה, נכון?" אורי דווקא רצה שירקה יגלה לו, אבל ירקה שתק.

"לי קוראים אורי. הורי נתנו לי את השם, ואף פעם לא חשבתי שמשוהו לא בסדר איתו." אמר אורי.

"כל אחד חייב לדעת את שמו האמיתי." אמר ירקה בקול רך.

"השם שלי בסדר ואני אוהב אותו." אמר אורי בקול חותך.

"שם יפה."

אורי לא זיהה כל כוונת לעג בקולו של ירקה. "אמא שלי אומרת שאני אור בשבילה ובשביל אבא, ולכן

בחרו בו."

"יפה", ירקה מתח את גופו על האדמה מתמכר לקרני השמש, "זו בודאי הסיבה מדוע לא קל לבני

האדם למצוא את שמם האמיתי. ההורים בוחרים להם בשמות יפים."

"אבל למה שזה יהיה קשה? אם ארצה אבחר לי שם חדש ואודיע לכולם. יש לי אפילו כמה רעיונות."

אורי שאף אויר כדי לומר כמה שמות שחשב עליהם מאז הפגישה עם יעקב אתמול.

"בשם אין בוחרים," קטע אותו התולע, "השם האמיתי כבר נקבע וצריך לגלותו."

"מה זאת אומרת לגלות?" אורי הזיז את רגליו בעצבנות.

"תזהר!" ירקה צווח והתרחק בחפזון לאחור. "אתה זו יותר מדי." קול התולע היה מתוח מרוב חשש.

"סליחה." אורי קיפל לאט את הרגלים ועבר לישיבה מזרחית.

"מי שמבקש לדעת את שמו האמיתי חייב לצאת ולחפש אחריו. זהו החוק." קולו של ירקה נרגע.

"אבל איפה?" לאורי נראה הענין מוזר מאד. שמות הם מילים, ומילים הרי אפשר למצוא רק בספרים

או בשיחות.

"שמות אינם מילים." ירקה דיבר כיודע את העובר במוחו של אורי, "שם אמיתי משתייך לבעליו כמו

צבע עיניו או צורת שערותיו. הוא ניתן לו ברגע לידתו. רק שאצלכם בני אדם השם נפרד לאחר הלידה

וצריך לשוב ולמוצאו."

"לאן נעלם השם?" שאל אורי בלהיטות את התולע.

"למקום נסתר..."

"אתה מתכוון כמו עולם החלומות?"

"לא." ירקה השתהה שוקל את תשובתו, "אולי בעצם דומה. ישנו עולם אחר שבו הדברים נראים כמו

חלומות, ועם זאת הם אמיתיים לא פחות מעולם סביבנו."

אורי הופתע לגלות שהוא חושב שהוא יודע על מה דיבר ירקה, "לפעמים גם אני מרגיש שיש מקום

אחר שדומה יותר לחלומות מאשר לחיים הרגילים. אבל אף פעם לא הצלחתי להגיע אליו."

"אי אפשר להגיע אל העולם הנסתר כשמחפשים בדרך הרגילה. חייבים לשנות את האופן שבו חושבים,

ואז ניתן לגלות את הפתח אליו."

"ואתה הצלחת?" שאל אורי.

"כן. אבל זה לא היה קל אפילו בשבילי." קולו של ירקה נדמה כמרחף בזיכרון נפלא.

"אני הולך לדבר עם סבא," התלהב אורי, "אני רוצה לצאת הכי מוקדם שאפשר."

ירקה פרץ בצחוק וגופו התפתל לעיגול שלם. אחר סבב והפך לשני עגולים משיקים בצורת שמונה. אורי

רכן מעליו והביט בו מוקסם.

הטבעות ריחפו לנגד עיניו והוא הרגיש כיצד האור סביבו הולך ונעשה בהיר, "מה זה?" שאל בקול נפעם.

"חלקו הראשון של שמי." גופו של ירקה חדל להסתובב ונח ברכות על הקרקע.

"השם שלך הוא ריקוד?" נדהם אורי.

"רק חלקו הראשון. יש שלושה חלקים לשמי האמיתי." השיב ירקה.
"אז הוא בכלל לא מילים," אורי החל להבין שהשם האמיתי הוא לא מה שחשב.
"לעיתים יש בו מילים. לכל אחד יש שם שנבחר במיוחד עבורו."
אורי הרגיש בחוסר העולה בליבו, "גילית לי את שמך האמיתי."
"מי שמבקש אחר שמו האמיתי הופך לידיד. במיוחד אם הוא אדם." ירקה דיבר בקול נעים.
"טוב, אז אני הולך לדבר עם סבא," נחישות עלתה בליבו של אורי והוא התרומם, "תחכה לי. אחזור
במהרה."
"לא יהיה לך קל להסביר לבן האדם על השמות האמיתיים," ירקה הרים מעט את ראשו מעל הקרקע,
"מעטים יודעים עליהם."
"אל תדאג, אני אשכנע את סבא שיסכים לעזור לי לחפש. בטוח שהוא יבין כמה זה חשוב. בטוח שגם
הוא מחפש את שמו האמיתי."
ירקה לא השיב ורק הביט בלא לזוז אחרי אורי שפנה והחל מתרחק במהירות אל מחוץ לשדה.

פרק ב'

סבא ישב בסלון וקרא עיתון, "עשית טיול בוקר?" הרים את ראשו כשאורי נכנס.

"כן," השיב אורי והוסיף בנימת דחיפות, "סבא אני צריך לדבר אתך."

סבא הניח באיטיות את העתון על השולחן הקטן בצידו והזדקף בהקשבה.

אורי התלבט כיצד יתחיל, בסוף החליט לנקוט בדרך עקיפה, "סבא, כמה שמות יש לך?"

סבא הופתע מהשאלה, "יש לי את השם הפרטי ואת שם המשפחה כמובן."

"וחוץ מזה?"

"אתה מתכוון לשם חיבה? בילדותי קראו לי 'שימלב' אבל כבר שנים לא קראו לי כך." סבא ציחקק,

"נתנו לי את השם בגלל שלא שמתי לב לחפצים, והייתי נתקל בהם כל הזמן."

אורי לא הניח לספורי סבא להסיט אותו, "לא, אני מתכוון, האם יש לך שם אמיתי שמצאת בעצמך?"

סבא הופתע, "למה כוונתך? כשנולדתי קראו לי הורי בשם אברהם ואני שמח על כך. אני מאד אוהב

את השם. אתה יודע שאברהם היה היהודי הראשון?" סבא שאף אויר לנאום ארוך, "הוא היה הראשון

שבשלושת האבות, ואלוהים הבטיח לו שירבה את ילדיו כמו חול על שפת הים."

אורי הניע בראשו בחוסר סבלנות, "אני יודע, אני יודע, אבל אתה לא מרגיש לפעמים שהשם שלך לא

נכון?"

סבא הביט בו בתימהון, "אתה שואל אם לא הייתי מעדיף לקרוא לעצמי בשם שונה?"

"כן." אורי לא היה בטוח שלכך התכוון אבל זה היה די קרוב.

"לא, מדוע שאעשה זאת? הרי אין לי צורך לקרוא לעצמי שמות נוצרו כדי שאנשים אחרים יוכלו לפנות

אחד אל השני."

"זהו." אורי כמעט וצעק, "השם שלך הוא בשביל אחרים, אבל מה עם השם שהוא בשבילך."

פיו של סבא נפער בתדהמה.

אורי הרכין ראשו לפנים כנערך למתקפה, "הרבה פעמים כשאנשים שואלים אותי משהו אני מרגיש שזה

לא אני שעונה אלא מישהו קצת אחר. אם הייתי יודע את שמי האמיתי אולי הייתי יכול לענות בצורה

יותר נכונה, וככה אני חושב גם כל אחד." הוסיף בהתרסה.

סבא הקשיב לו בעניין רב, "אתה חושב שאנשים משקרים?"

"אולי הם לא רוצים לשקר, אבל הם לא תמיד מתכוונים למה שהם אומרים. אני חושב שזה היה מאד עוזר אם כל אחד היה יודע את שמו האמיתי."

סבא שקע במחשבות, "יכול להיות שאתה צודק," הודה בהיסוס, "אולי באמת היה טוב יותר אם אנשים היו בוחרים בעצמם את שמותיהם."

"שם לא בוחרים," התפרץ אורי, "צריך למצוא אותו."

סבא שב והופתע, "מה זאת אומרת למצוא?"

"צריך לצאת למסע למקום שבו נמצאים השמות האמיתיים ואז דברים שאתה נתקל בהם מגלים לך אותו. אני חושב..." אורי עצר בחוסר בטחון.

סבא שקע לאחור בכורסה ובפעם הראשונה בשיחה עלתה על פניו הבעת דאגה, "מהיכן אתה יודע זאת?"

"אמרו לי." אורי נזהר, יודע שהגיע לחלק שלסבא יהיה הכי קשה לקבל.

"מי אמר?" שאל סבא.

"ירקה."

"מי זה ירקה?"

"ירקה היא תולעת. סליחה תולע." הבעת פניו של סבא הבהירה לאורי שהוא בצרות, "כשהייתי אתמול בשדה הזאתי לא בכוונה את הגג על הבית שלו, אז בבוקר הלכתי לבקש ממנו סליחה."

"הזאת את הגג של התולעת." סבא מלמל בבלבול, "הוא דיבר אליך?"

"לא בדיוק, דיברנו רק היום אחרי שבקשתי ממנו סליחה."

"הוא דיבר במילים?"

"כן. יש לו דווקא קול מאד נעים. ישבו קרוב אחד ליד השני," אורי פרש את ידיו להראות לסבא את המרחק בו ישבו, "והוא סיפר לי על השמות האמיתיים, ואמר שאם אני רוצה למצוא את השם שלי אני חייב ללכת לגלות אותו."

הקמטים במצחו של סבא העמיקו והיה ברור מאד שהוא מודאג, "מה דעתך שנטלפן לאבא ואמא ונספר להם על כך." אמר אחרי שהות ארוכה.

"בסדר." אורי לא היה מוטרד.

"לא. חבל להרוס להם את החופשה שתכננו זמן כה רב," סבא הזדקף כמחזיק את כוחותיו, "אתה ואני נדבר ונמצא את הדרך לצאת מזה. מסכים?" פנה לאורי.

אורי הנהן בראשו.

"טוב," סבא נאנח. "אבל אני חושב שלפני שנברר מה מתרחש נאכל ארוחת בוקר. על קיבה מלאה הרבה יותר קל לחשוב כמו שצריך." הוא חיך חלושות בנסיון להסתיר את דאגתו. אורי היסס. אמנם רצה לחזור בכל המהירות לשדה אבל לפתע חש עד כמה הוא רעב. הבוקר היה ארוך ומלא במחשבות שלקחו ממנו כח רב.

נכנסו למטבח. סבא התייצב בצד הכיריים ואורי התיישב ליד שולחן האוכל הגדול.

מה שאורי הכי אוהב אצל סבא הם המאכלים שהוא מכין. בביקורו הקודם סבא אפה עוגת שוקולד בצורת נעל. היו לה שרוכים ארוכים משוקולד לבן, וכשאורי חתך לעומק העוגה התגלה כדור מרצפן ענקי.

עתה הניח לפניו סבא צלחת גדולה ועליה חביתה שבתוכה חתיכות נקניק וזיתים שחורים. אורי משתגע על חביתות מעורבבות. בהבעת עונג השקיע את המזלג והחל טורף. קול שריקה נשמע לפתע מבחוץ.

אורי התעלם ממנו והמשיך לאכול, אבל השריקה שבה ונשמעה ואורי זיהה בתדהמה את הצליל החד שיעקב השמיע כשהבריח את הנחש. הגניב מבט לסבא שהתיישב בדיוק למולו, "סבא אני מוכרח לצאת לרגע."

"תגמור קודם את החביתה." סבא ניסה לעצור את אורי אבל זה כבר פרץ דרך דלת המטבח אל החצר האחורית.

"אוף..." נאנח סבא והחל לאכול בהשלמה.

בחוף כמעט דרך אורי על יעקב שהמתין מתחת למדרגה התחתונה.

"תזהר," השמיע הצב קול צווחה כשנחפז להמלט מרגליו של אורי.

אורי קפץ בחזרה על המדרגה, "סליחה, חיפשתי אותך בבוקר בשדה."

"ירקה ספר לי." יעקב חזר לדבר בקולו האיטי.

פניו של אורי התעננו, "ניסיתי לדבר עם סבא שיתן לי ללכת, אבל הוא לא מבין."

יעקב לא השיב. אורי הביט בו בתקווה, "אולי תדבר איתו אתה, לך בודאי ישמע."

"סבך אינו יכול לשמוע אותי." נימת קולו של יעקב אמרה שאין כל סיכוי.

"למה לא? אתה מדבר ברור מאד. אני שומע אותך."

חיך הופיע בקולו של יעקב, "תודה רבה. סבך יכול אולי לשמוע, אך איני חושב שהוא חפץ בכך. אין זה קל כמו שנדמה לך."

"תכנס ותדבר איתו, תראה שהוא יבין." ניסה אורי לשכנע בקול תחנונים.

יעקב השתהה ואורי הביט בו בציפיה. לבסוף הנהן הצב ופנה לטפס על המדרגה. שוב ושוב ניסה להתרומם סורט בציפורניו את האבן החלקה. כמעט והצליח אך רגליו איבדו את אחיזתן והוא נפל לאחור.

"אולי אעזור לך." אורי גחן מעליו בעצבנות.

יעקב שלח את רגליו וניסה פעם נוספת. כשנכשל בפעם השלישית איבד אורי את סבלנותו, אחז בצידי השריון והרימו. יעקב פלט קול מחאה אך אורי כבר נחפז להכניסו למטבח. סבא ישב עדין ליד השולחן ואכל.

אורי שלח את ידיו לפנים, "הבאתי את הצב, את יעקב, הוא היה בחצר."

סבא הביט בהשתאות בצב הזקן הנישא בידיו של אורי, "מה אתה רוצה לעשות עימו?"

אורי הופתע, "אני לא רוצה לעשות אתו כלום. הוא הסכים להסביר לך למה חשוב לחפש את השם, " הטה ראשו לעבר יעקב, "תסביר לו."

"שלום אברהם," עלה קולו האיטי של יעקב, "שנים רבות חלפו מאז נפגשנו."

אורי הביט בציפייה בסבא. זה התבונן בצב בלא להגיב.

"אין הוא שומע אותי." קולו של יעקב היה רך.

"אולי תדבר יותר חזק."

"הצטערתי לשמוע על מות זוגתך. ידידתנו היתה, ורבים נשאו ברכה אחר לכתה."

הבעת פניו של סבא נותרה בלא שינוי.

"סבא הוא מדבר אליך. למה אתה לא שומע?" אורי הרים את קולו.

סבא קם ממקומו וקרב לאורי.

"הוא מדבר, אתה לא שומע?" אורי חש ביאוש הגואה בו. דמעות נדחקו אל עיניו והוא ניגב אותן בחמת זעם.

"אורילה..." אמר סבא בקול רך, "הרבה פעמים אנחנו חושבים שחיות מדברות, אבל בעצם זהו הדמיון שלנו."

"זה לא הדמיון שלי. יעקב אמר שלא תשמע אותנו, והוא צדק." קטע אותו אורי.
סבא ניסה להניח את ידו על שערותיו של אורי אך זה נרתע לאחור, "אני לא אוותר על מציאת השם.
אמרתי לירקה שאפגוש אותו בשדה ולשם אני הולך." בכי טיפס בגרונו של אורי.
סבא הביט באורי אשר ניסה בכל כוחו שלא לבכות, "מדוע בשדה?"
"שם מתחיל המסע. אני לא יודע בדיוק."
"ומתי תחזור?"
אורי הופתע מהשאלה, "אני לא יודע. כמה זמן?" פנה בקול נמוך ליעקב.
יעקב נשא ראשו, "אין זמן למסע. לעיתים אורכו יום, ולעיתים חיים שלמים."
"אבל כמה זמן לא אהיה בבית, שאוכל להגיד לסבא שלא ידאג?"
יעקב רק חיך.
"אני לא יודע מתי אחזור." אורי נשא פנים אומללות לסבא, "יעקב לא מוכן להגיד."
סבא שעקב אחרי שאלותיו של אורי את הצב נאנח אנחה עמוקה, "המסע יהיה כולו בשדה?"
"אני חושב."
סבא הביט במבט בוחן באורי. זה הביט בו בציפיה. "אולי אני אבוא עמך?" אמר לבסוף, "רק לראות
שהכל מתנהל כשורה."
אורי היסס. יעקב דיבר, "הנח לו לבוא. כל רעה לא תצמח מכך."
"יופי, אני מסכים." אורי התמלא בשמחה.
"עתה השב אותי אל החצר." אמר יעקב בקול מצווה, "שבעתי מלהנשא באויר כזרע שנחטף בידי הרוח."
אורי יצא במהירות מהמטבח והניח בזהירות את יעקב על האדמה. "לשריון שלך יש הרגשה מוזרה,"
אמר, "רך מבחוץ וחזק מבפנים."
"כן," השיב יעקב, "אלו הטובים שבשריונות."
אורי ירד על ברכיו בצדו של יעקב והשתהה בהיסוס אינו יודע מה יעשה.
"אל תחשוש," קולו של יעקב הכיל עידוד, "אם מליבך יצא הרצון למצוא את השם, דבר לא יעמוד
כנגדך."
אורי חיך אליו בתודה ופנה לחזור למטבח.
סבא עמד ליד הכיור ורחץ את הכלים. הפנה את ראשו והביט באורי.

"אתה חושב שאני ממציא את הדיבורים עם יעקב, נכון?" המועקה לחצה ממש על חזהו של אורי, "יעקב אמר שלא תבין, אבל אתה מוכרח."

סבא קרב והניח את ידיו על כתפיו של אורי, "מה דעתך שנחכה עד הערב כשאבא ואמא יבואו, ונשמע מה הם יאמרו."

"אבל זה יהיה מאוחר מדי, אני חייב לצאת עכשיו."

"מדוע?" שאל סבא, "אני אבקש שיביאו אותך שוב בסוף השבוע הבא. תוכל לצאת אז."

"אני חייב לצאת עכשיו." אורי חש כיצד הוא מגייס את כל כוחותיו לעמוד כנגד סבא, "יעקב וירקה לא אמרו זאת, אבל אני חושב שאם לא אבוא כשהציעו לי לא אראה אותם יותר. סבא אתה מוכרח לתת לי ללכת." אורי עמד בראש רכון, ידיו קמוצות לאגרופים כמודיע שלא יזוז מדעתו.

סבא התבונן בו, אחר שלח יד מתחת לסנטרו של אורי והרים את פניו למולו. הביטו זה בעיניו של זה. פניו המתחננות של אורי למול פניו המודאגות של סבא.

"בסדר." נאנח לבסוף הסבא בהשלמה, "אלך עמך אל השדה, אבל אתה חייב להבטיח לי שלא תעשה שטויות." הוסיף מיד, "אם אחליט שחוזרים אז לא יהיו כל ויכוחים, ברור!?"

"מסכים." חזהו של אורי התרחב בתחושת רווחה, "אולי גם אתה תוכל לגלות את שמך האמיתי," הוסיף בשמחה, "הוא בודאי מחכה לך המון שנים."

"אני חושש שיאלץ לחכות זמן נוסף." סבא פנה לכיור לסיים את רחיצת הכלים ואורי הבין כי לא יצטרף אליו למסע.

פרק ג'

בשעה אחת עשרה יצאו מהבית. אורי התעקש ללבוש מכנסיים ארוכים ונעלים גבוהות. סבא לא אמר דבר, אך כשאורי החל דוחף לכיסו תפוחי עץ ועוגיות נאנח ואמר שאין בכך טעם שהרי יחזרו הביתה לארוחת הצהריים.

אורי ויתר, אך השאיר בכיסו תפוח אחד ושתי עוגיות.

הלכו במעלה הרחוב כשאורי נחפז לפנים וסבא ממחר בנסיון להדביקו. כשהגיעו אל השדה פנה אורי מיד לביתו של ירקה וירד על ברכיו בצד האבן. לא נראה כל סימן לירקה או ליעקב ודקירת חרדה חלפה בליבו. מה יהיה אם לא המתינו לו והלכו.

רכן ונקש על גג האבן של ירקה.

דממה. כל רחש לא נשמע, רק הרוח יבבה מעט כאילו מדאגה.

סבא הגיע ונעמד בצידו של אורי, "מה אתה עושה?"

"זה הבית של ירקה." אורי חזר ונקש על האבן, "ירקה. זה אני, הגעתי... תצא בבקשה."

סבא הביט בהשתאות במעשיו של אורי אך לא אמר דבר.

"אולי איחרנו." אמר אורי בקול חרד. הפנה מבטו לשמים, "השמש גבוהה מדי. אולי היינו צריכים לבוא

מוקדם יותר."

סבא התלבט אם לומר משהו אך החליט לוותר.

הזמן חלף לאיטו. השמש נעה בתנועה לא מורגשת. אורי עמד כל העת על רגליו סוקר בלא הרף את

השדה כשהוא מחפש אחר יעקב וירקה. מפעם לפעם ירד בצד האבן ונקש עליה באצבעו קורא בשמו

של ירקה. סבא שיחק במקלו מסמן קווים וצורות על האדמה.

לפתע זינק אורי על רגליו, "שכחנו להביא את השקית עם האוכל. בגלל זה הם אינם באים."

"כיצד זה קשור?" סבא לא הבין מדוע אורי כל כך נסער.

"מוכרחים להביא את האוכל. יעקב אמר לי כי כולם תמיד מחכים לו." גופו של אורי הטלטל בסערה,

"אתה לא מבין, הם בטח חושבים ששכחתי אותם ונעלבו."

"אז אתה רוצה שנחזור?" סבא נראה שמח על הרעיון.

אורי הביט בו בתחינה.

"אתה רוצה שאני אלך להביא ואתה תשאר." סבא נאנת.

"אני לא יכול לעזוב. מה יקרה אם הם יבואו בדיוק כשאני לא אהיה פה."

סבא התקרב והביט בעיניו של אורי, "אני אלך." אמר לבסוף, "אתה יכול להשאר, אבל בשום פנים

ואופן שלא תעזוב את השדה."

אורי הנהן בתנועה נמרצת וסבא פנה לעבר היציאה. מבטו של אורי ליווה אותו מנסה במחשבותיו

להחיש את הליכתו.

"פססס..." שמע לפתע קול והסתובב לחפש מהיכן הגיע.

ראשו של ירקה בצבץ ועלה מתוך פתח קטן בצד רגלו, "זו היתה דרך מצויינת להפטר מסבא שלך," אמר בקול מעריך, "תזהר עם הרגליים," הוסיף בקול מודאג, "יצאתי קרוב אליך." אורי שכמעט דרך על ירקה מרוב התרגשות התרחק במהירות לאחור, "איפה היית? יעקב אמר שתפגשו אותי פה."

"לא אמרת אפילו שלום. יעקב אמר שתפגשו אותי פה." חיקה ירקה בלעג את קולו של אורי, "חשבת שאנחנו ידידים."

"סליחה." אורי ירד על ברכיו לפייס את התולע הנעלב, "לא התכוונתי. אני מאד שמח לראותך. רק פחדתי שאחרתי וכבר לא תופיעו."

"הדפיקות שלך העירו אותי מהשינה, בשביל מה הופעת כל כך מוקדם?"

"יעקב אמר לי לבוא לשדה מיד, וזה היה כבר לפני כשעתיים."

"הוא יודע שזהו זמן המנוחה שלי." ירקה הופתע, "אני אראה לו מה זה לשכוח." מלמל לעצמו.

"איפה יעקב עכשיו?" אורי קטע את מלמולו של ירקה בחוסר נימוס, "סבא שלי צריך לחזור בכל רגע."

"אני חוזר לישון. נפגש כשהשמש תרד." גופו של ירקה פנה והחל נעלם במעמקי המחילה.

"רגע, אתה לא יכול לעזוב אותי ככה סתם." אורי הביט בתסכול בפתח הקטן שכבר היה ריק. זמן לא

רב חלף, ודמותו של סבא נראתה בפתח השדה. אורי התרומם ורץ לקראתו.

"צרפתי גם חתיכת עוגה לשמח את כל הרעבים." חייך סבא למראה שמחתו של אורי.

פנו אל תוך השדה. אורי חפר בור קטן לא הרחק מביתו של ירקה, ושפך לתוכו את שאריות המזון

כשהוא מהדק בחוזקה את האדמה.

כשהתרומם שמע לפתע את סבא נאנק בקול. סבב אליו והופתע לראותו ניצב לא הרחק ממנו כשמבטו

מסומר בקרקע. מיהר להתקרב לראות במה סבא מתבונן ועיניו כמעט ויצאו מחוריהן.

היה שם צמח שבקע מתוך האדמה!! בעצם לא צמח. גבעולים ירוקים עלו והתפרשו על האדמה יוצרים

תוך כדי צמיחתם עיגולים שסבבו והתעקלו. הגבעולים והעלים נשזרו ונפרדו בתנועתם, ועל האדמה

נרקם ציור מופלא ביופיו.

סבא הניע בראשו בחוסר אמונה, "אולי מישהו המציא צמח חדש."

אורי הביט במעגלים ונזכר בריקודו של ירקה, "זה בשבילי," אמר בשמחה, "יעקב מראה לי את המקום ממנו אצא למסע."

"יעקב הצב?" שאל סבא כדי להיות בטוח שאוזניו לא התעו אותו.

"כן."

"אתה חושב שצב שתל את הצמחים האלו?"

"אני חושב שיעקב ביקש מהעלים לצמוח בצורה כזו והם הסכימו לו. אני בטוח שצמחים יכולים להבין

אותו." אורי התבונן בצורת הגבעולים שעל הקרקע וחש שהם מבקשים לומר לו דבר מה.

גם סבא חש במשהו ואמר בחוסר רצון, "צורת העלים מאד מיוחדת, והעין נמשכת אליהם כמעט כנגד

הרצון."

אורי זינק ממקומו בצווחה חדה. סבא פנה אליו במהירות, "מה קרה?"

אורי גמגם בהתרגשות "נחש."

"היכן?"

אורי הצביע ביד רועדת לעבר המקום בו נעלם הנחש.

סבא משך בידו והם התרחקו לאחור. הוא בחן בדקדקנות את סביבתם, "כנראה שברח." אמר אחרי

שלא נראה דבר במשך זמן מה.

"זה כנראה הנחש שראיתני," אמר אורי, "אולי הוא בא לראות מה אנחנו עושים. זה הרי הבית שלו."

סבא הביט באורי במבט נדהם.

"יעקב אמר לי," פחדו של אורי חלף, "הנחש התקיף אותי אתמול. יעקב שרק לו והוא ברח. הנה ככה."

אורי כיווץ את שפתיו וניסה לשרוק. צפצוף חלוש מאד נשמע, "אני צריך עוד להתאמן."

סבא הניד בראשו בחוסר אמון. מה עליו לעשות? המצב לא טוב. ברור כי אורי מדמיין דברים. תחילה

הצב היודע לדבר, אחריו התולעת ועתה הופיע נחש. עיניו ירדו אל הגבעולים שעל הקרקע והוא החוויר

וכמעט נפל.

התמונה השתנתה. העיגולים הקטנים התפרקו והתחברו לעיגול אחד גדול, ובתוכו נוצר משולש מושלם בצורתו אשר ממרכזו טיפס ועלה גבעול צר שבראשו ניצן גדול וסגור.

נשימתם של אורי וסבא נעצרה כלואה בחזם. שערו של אורי סמר.

הגבעול הלך והתארך ואז עצר. הניצן בקצהו נע ועליו החלו נפרשים לאיטם. רגע ממושך חלף, ולנגד עיני אורי וסבא נפתח הניצן והפך לפרח זוהר וקסום בצבע כחול.

סבא החל נאנק ואז השתתק באחת.

"זה המקום בו מתחיל מסעך." שמע אורי קול לחישה וכשהרכין ראשו ראה את שריונו של יעקב בצד רגלו, "צעד אל תוך המשולש והנח את ידיך על הפרח." המשיך יעקב.

"זוהי עם סבא?" אורי הסב מבטו אל סבו ונבהל. סבא ניצב קפוא בלא תנועה, מבטו נעוץ כמהופנט בלב הפרח.

"אל תירא. פעלו העלים את פעולתם וסבך ימתין עד המועד בו תשוב. לך עתה." קולו של הצב התקשח בציווי ואורי פסע לתוך המעגל.

עלי הכותרת הכחולים נעו בתנועה רכה כממתינים.

אורי הרים ידיו והניחן בעדינות במרכז הפרח.

חוס עלה באחת בכל גופו, ונדמה היה לו כי כוח עצום בוקע מתוך העלים ואוחז באצבעותיו. צרח בבהלה וניסה להסיר את ידו אך אז אחז בו הכוח ונשא.

גופו שותק מאימה. עיניו התכווצו בחוזקה עד שחש בכאבים בגלגלי העיניים. מים נדמו כזורמים מסביבו ונחלים של אש עלו למולו. צרח בבעתה אבל האש חלפה סביבו בלא שהרגיש כל חוס או כאב. משולש שחור הגיח למולו והוא נבלע בתוכו. גופו התקדם בלא כל שליטה בחשיכה מוחלטת. פיו היה פתוח והוא נשם ונשף מוציא קולות אימה וחרדה.

לפתע רפתה התנועה והחלה מואטת. אחיזת הכח בגופו התרפתה והוא מצא עצמו ניצב ברגליים רועדות על רצפתה של מערה. גרונו התייבש מהפחד וכל שיכול היה לומר היה, "אמא... אמא," ואחר כך, "אלוהים... אלוהים."

"הלו." שמע קול צוהל ונדהם לגלות את ראשו של ירקה מגיח מתוך קיר סלע בצידו, "עשית במכנסיים?" שאל בגיחוד.

שאלתו של ירקה נשמעה לאורי מטופשת להחריד, והוא נעץ בו את עיניו בפה פעור בתדהמה. "שנים רבות חלפו מאז ירד לכאן בן אנוש. שכחתי עד כמה משעשעת תגובתו." ירקה צחקק לעצמו. "היכן יעקב?" מצא אורי סוף סוף את קולו. "צבים לא יורדים כה עמוק. הוא נשאר על פני האדמה." אורי חש באכזבה ובחשש המטפס בו. "אל תפחד," גיחוכו של ירקה התרחב, "אנחנו התולעים מומחים בנעשה בתוך האדמה ואני אהיה לך מדריך."

מבטו של אורי סבב לראות היכן הם נמצאים. אור לבן ומסנוור חדר מפתח יציאה לא הרחק מהם. "המוכן אתה לצאת?" קולו של ירקה הפך לפתע רציני. אורי סבב אליו מבין כי ניתן לו פתח לנסיגה. אם יאמר שלא, יחזרו הביתה והכל ישכת. התולע לא נע ולא זע מצפה לתשובה. שפתיו של אורי נעו, "אני מוכן." אמר לבסוף. "הבטוח אתה בכך? אין זה קל למצוא את השם האמיתי. חמקמק הוא, והדרך אליו מפותלת ורבת סכנות." אורי הנהן שוב, הפעם ביתר בטחון. היה בו פחד, אך הוא חש כי הוא עושה את הדבר הנכון, "אני מוכן."

"טוב," ירקה החל מגיח מתוך החור בו שהה, "קרב אלי את ידך." אורי שלח את ידו וירקה זחל אל תוך כף היד, "נלך." אמר והם פנו לעבר היציאה. האור מחוץ למערה היכה בחוזקה בעיניו של אורי והוא מצמץ מחפש לשווא אחרי השמש. האור הזוהר נראה כבוקע מכיפת השמים כולה. למולם השתרע מישור רחב ידים, עצום בגודלו ומכוסה בעשב ירוק. עצים רחבים וגבוהי קומה ניצבו מפוזרים לאורכו ורוחבו בלא כל סדר נראה לעין. שתי גבעות סלעיות גבוהות וחדות נראו במרחק חשופות מכל צמחיה ומפחידות בצבען האפור. לאורי היה נדמה כאילו מישהו עמל והכין גן מטופח להפליא תוך שהוא עורם בחוסר שימת לב את האבנים שפזרו מתוכו לערמות עצומות.

לא הרחק מהם ניצב עץ ענק שצבעיו היו כה מלאי חיים עד כי אורי חשב לרגע קט שהוא צבוע בצבעים מלאכותיים. גזעו היה עבה מאד ועלוותו התנשאה אל השמים בדמות לב הפוך. מבין הענפים בקעו זהרורים בצבע סגול, ואורי שאימץ מבטו הבחין שהם נובעים מפירות סגולים התלויים בין הענפים.

ירקה נע על כף ידו, אך לא השמיע קול.

העץ סיקרן את אורי והוא התקרב להתבונן בו מבחין כי לאורך קליפת הגזע חרוצים חריצים עמוקים המטפסים ונעלמים אל תוככי העלווה העבותה. קרב עיניו והביט בהם בסקרנות רבה.

בלא שהבחין בכך נעו ידיו והוא הצמיד את כפותיו אל גזע העץ. ירקה הרפה את אחיזתו ונצמד אל קליפת הגזע. צבע עורו השתנה ונדמה כמבהיק יותר. אורי הביט בו כמכושף.

"שומר המקום הוא העץ", אמר ירקה, "וכל נפש חיה לא תכנס בלא הסכמתו."

צלילים חזקים החלו עולים לפתע מסביבם. אורי הרים מופתע את ראשו אך לא הצליח להבחין מהיכן בקעו.

"קול העץ הוא." גופו של ירקה היה עתה לבן לגמרי.

כפות ידיו של אורי נצמדו ביתר חזקה אל הגזע.

לאיטם עלו הצלילים נעים ומתרחבים עד כי אפפו את כל גופו של אורי. מבלי שיבין כיצד יתכן הדבר קטנו אבריו. החריצים על הגזע התרחבו, ואורי דק כשערה וקל כמשב של רוח פסע לפניו והחל מהלך בתוכם.

בדרכים שלא ידע כמותן צעד. החריץ הפך לדרך שפניה אל השורשים. אורי הלך וירד לאורכה כשהוא מביט בהשתאות כיצד נעתרת האדמה לתחינת העץ ומשלחת אל תוכו את כח החיים האצור בתוכה. מבטו נע מצד לצד כשעקב ביראה אחר קצות השורשים החודרים בינות רגבי האדמה, מבקשים לינוק את לשדה ולקבל את אהבתה.

אחר סבבה הדרך והחלה עולה. אורי נאחז בקווי הכח העולים מן השורשים, נישא עימם, מטפס אל בין הענפים, מהלך בצד הפרחים והפירות התלויים. אחד הוא העץ, הבין לפתע, אולי נדמים אבריו כנפרדים

אך אם ירחיב את מבטו יראה כי כל כולו שלם ואין בו חלוקה.

העלים נעו בתנועה רכה כמאשרים את מחשבותיו.

ביקש להשאר ולהביט אך הכוח אחז בו והוא סבב ונבלע בליבת העץ. עיניו התרחבו ופליאה עצומה הציפה אותו.

בהיכל אדירים היה. כל מאורעות חייו של העץ שכנו מסביבו, מתאחדים בתבניות שקסם וחכמה אין קץ בוקעים מתוכן. זהו המקום שבו שוכן ניסיון העץ והעולם מסביבו, הבין אורי, ולכאן יביא את כל הנכנס אל ארצו לבחון את טוהר ליבו ולדעת את עומק רצונו למצוא את השם. צליל צלול ובהיר נשמע לפתע, וכשהביט מסביב לחפש את מקורו חש להפתעתו כי הוא עולה מתוכו. הצליל הפך למילים, "מה תבקש?" נשמעה השאלה.

"מי אתה?" באורי עלתה בהלה אבל גם סקרנות עצומה, "מהו המקום אליו הגעת?" קווי אור החלו משתרגים לפניו, לובשים צורות ודמויות. עולם החל נבנה... עולמו שלו. מראה הרחוב בו הוא גר התגלה לעיניו, ראה את שכניו יוצאים מביתם בדרכם לעבודה, פוסעים על המדרכות ונכנסים למכוניותיהם. זיהה שנים מחבריו ממהרים עם תרמילי בית הספר, וכשחידד מבטו ראה את אימו מנופפת לו לשלום מבעד לחלון. ביקש להשיב בנפנוף אך נדהם לגלות כי אין לו יד לעשות כן, "מה קורה לי?" לחש. שתיקה גדולה.

"שוב והבט." הקול התחזק והרחוב נדמה כסובב על צירו. קווי הפכו מעורפלים והעצמים והאנשים שינו את צורתם ונראו מרחפים כעננים זוהרים.

"מה קרה?" עיניו של אורי נפערו לרווחה לקלוט את המראות.

"כל אשר בעולמך מעטה לו ותחפושת. צורתו האמיתית נסתרת." הקול עלה מסביבו.

"גם אתה כמוהם, כיסוי אשר תחתיו תסתתר." שמע לפתע קול דק וגילה להפתעתו את ירקה בצידו.

שמחה עצומה הציפה את אורי למראה ידידו.

"הנפלא במקומות הוא ליבת העץ והבא אל תוכו לא ישכחו לעולם." היה חיוך בקולו של ירקה. "אך עתה עליך להשיב לעץ על שאלתו למען יתיר לך לחפש את שמך."

אורי נאחז בחרדה שעה שהחל מנסה לחפש במוחו ביאוש אחר התשובה הנכונה. מהו באמת הדבר אותו הוא מחפש? גלגל את מחשבותיו לאחור. הכל התחיל כשיעקב הזכיר את השם האמיתי. הוא הפתיע אותו כשדיבר על השמות מבפנים, אבל בעצם לא ממש. כאילו כבר חשב על כך מקודם. אבל מתי? מחשבותיו נעו בקדחתנות, עד שלפתע הלם בו הזיכרון. לפני בערך שנה כשהיה בטיוול עם הוריו

בעין גדי נתקל בצד אחד השבילים בגולגולת של חיה. היא היתה ישנה וקצת שבורה כמו אלו שמוצאים בחפירות ארכיאולוגיות, והיה ברור שהיא עתיקה. הוריו הרשו לו לקחת אותה הביתה והוא רחץ אותה במים חמים עד שהפכה לבנה ואפילו קצת מבריקה. אחר כך החביא אותה, והדבר הכי אהוב עליו בעולם הוא לשבת לבד כשהגולגולת בידיו ולתת למחשבות שלו לרחף. אז, לפעמים, עולה בו תחושה של משהו מסתורי שמגיע. כשיעקב סיפר לו בפעם הראשונה על השם האמיתי הוא הרגיש בדיוק את אותה הרגשה.

"ישנה הגולגולת." התחיל לדבר בהיסוס, "כשאני מביט בה עולים בי תמונות של מקומות ושמות רחוקים. כמה פעמים אפילו ראיתי את עצמי בתוך התמונות."

חוטים של אור החלו עולים למולו. אורי נבהל.

"הגולגולת למעלה בבית שלי," אמר בקול חלש, "אבל אני יכול להביא אותה אם אתה רוצה."

"לא יהיה בכך צורך." נשמע קול העץ, ונדמה היה שאורי שמע בתוכו צחוק, "טובה תשובתך."

כובד החל מטפס באבריו של אורי והקלילות שחש החלה נעלמת. קירות ההיכל הלכו והיטשטשו תחושות גופו שבו אליו והוא מצא עצמו ניצב על רגליו למרגלות העץ.

"הסכים העץ כי תכנס אל מחוזות שלטונו." ירקה היה למולו על הגזע, "עתה תוכל להתחיל במסע."

"לאן עלי ללכת?" היתה בליבו של אורי תחושת עצבות עצומה על הפרידה מהחדר העצום והמופלא בו היה וכל הפחדים שדחק התפרצו בבת אחת. ביקש לשמוח אבל לא הצליח לומר מילה.

"בידך היא."

חרדתו של אורי גברה. מראה סבו העומד קפוא מול הפרח בשדה עלה לנגד עיניו. אולי כדאי שיחזור לעולם ממנו בא? אולי רק ישחרר את סבא, ינוח קצת ואחר כך יחזור.

סבב לחפש את המערה דרכה הגיעו ופיו נפער בתדהמה. האדמה מאחוריו השתרעה שלמה ואחידה לחלוטין בלא כל סימן למקום למערה או פתח.

ניצב כשמוחו משותק.

"הפתח נועד לכניסה בלבד. את פתח היציאה יהיה עליך למצוא בכוחות עצמך." עלה קולו של ירקה.

אורי הרים מבטו אל העץ. מראות היכל החוכמה עלו בזיכרונו ועימן הקסם והיופי שהרגיש כשהיה בתוכו. שלח ידיו אל הגזע וליטפו בעדינות, "תודה," אמר, "לעולם לא אשכח את שקרה לי בתוכך."

אחר הסתובב אל ירקה. "אני מוכן." אמר.

ירקה פיתל עצמו לעבר ידו של אורי ועלה על כף היד. הגוף הדק היה חמים למגע ואורי הביט בו בחיבה עזה. קרב את את ידו אל כיס חולצתו והניח לירקה להכנס אליו. אחר זקף את גבו והביט במרחב הפרוש לפניו. המישור העצום נראה ריק ומפחיד. לאן עליו לפנות? "לשם." הצביע לבסוף לעבר קבוצת עצים רחוקה מבלי להרגיש כל ביטחון. ירקה לא השיב. אורי התנשם עמוקות והחל לצעוד.

פרק ד'

כל שביל או דרך לא נראו. העץ השומר נעלם מזה זמן רב, אך נדמה כי המישור רק הולך ונפתח ואין לו קצה. אורי צעד כשרגליו מתחכחות בעשב הירוק והוא תוהה כיצד יזהה את שמו. מי יודע איזה צורה תהיה לשם, אמר לעצמו, ואיך אדע שהוא שלי.

העשב שבתחילה היה רך הפך קשה ודוקרני. "אני לא מבחין בכלום." פנה אורי ביאוש אל ירקה, "האם זה כל מה שיש כאן?"

ראשו של ירקה צף מעל הכיס, "עליך להתאזר בסבלנות ולהמשיך."

"אבל אין פה כלום."

"אין דרך אחרת." קבע ירקה וצלל פנימה.

לאורי החל להמאס. כל מה שהוא עושה זה ללכת בתוך העשבים שדוקרים אותו כל הזמן. אם לפחות היו פה חיות או בני אדם אחרים. "תגיד," פנה אל ירקה, "מה עם ילדים אחרים?" הרגיש שרגליו כואבות מההליכה ונעמד.

"איזה ילדים אחרים?" ירקה זחל מתוך הכיס.

אורי קרב את כף ידו וירקה טיפס אל מרכזה.

"ילדים כמוני שמחפשים את שמם האמיתי."

"אין הרבה," השיב ירקה, "יעקב סיפר לי שהכיר אח ואחות שבקשו לדעת את שמם האמיתי, אך

כשמצאו את הכניסה החלו לריב מי יכנס ראשון ולבסוף נכנסה רק האחות הקטנה."

"ומה קרה איתה?" שאל אורי בסקרנות.

"אני לא יודע. לכל אחד כניסה משלו לעולם הנסתר ודרך אחרת ללכת בה." ענה ירקה.

"אני מקווה שנפגוש אותה." אמר אורי בכמיהה, חושב עד כמה היה שמח לפגוש מישהו בן גילו. הפחד

שחש נרגע מעט, אבל עדין ישב בגרונו גוש גדול שבא מהמוזרות של המקום בו הלכו. הכל נראה כל כך

נורמלי ובכל זאת לא לגמרי. הצבעים למשל בבלו אותו. הם היו חיים במידה כל כך גדולה עד שהיתה

לו הרגשה שהוא צועד בתוך משקפת שמגדילה, "אוף..." נאנח לעצמו.

ירקה צחקק על כף ידו.

"אני רעב?" מלמל אורי בתסכול. בעט ברגליו בגבעולי העשב ונזכר בתפוח שדחף לפני היציאה לכיסו.

שלח יד והוציאו. התפוח היה קצת מעוך אבל אורי נגס בו בלא היסוס. לעס בעונג ואז נזכר בירקה,

"סליחה, אתה רוצה?" פנה אליו.

ראשו של ירקה הזדקף, "תשאיר עבורי את הליבה, זה החלק שאני הכי אוהב."

אורי הנהן. נגס שוב ושוב ואז הניח את לב התפוח ליד ירקה. זה זחל על בשר התפוח חפר במהירות

חור קטן ונעלם בתוכו.

"הרגלים שלי כואבות ואני עייף." אמר אורי בקול מתלונן. לא חש ברצון לבכות והדבר שימח אותו. הוא

בכל זאת יותר חזק ממה שחושבים עליו. בבית היה כבר מזמן רץ לאימו ומבקש שתנחם אותו. פה זה

שונה. הוא לבדו ועליו לעמוד בכל מה שיבוא. המחשבות עודדו אותו, אבל אז נזכר כמה היה נעים

לשכב במיטה בבית של סבא, והכל שוב נראה מפחיד.

ראשו של ירקה עלה רטוב מעסיס התפוח, "הנוף נפלא." אמר כשהוא מסובב את ראשו בהנאה.

אורי התרגז, "אין פה שום דבר נפלא. הכל ריק, חם ומלא בעשב דוקר."

"סבלנות", אמר ירקה בקול רגוע, "היא המבחן הראשון בדרך למציאת השם האמיתי".

"יש לי המון סבלנות". אורי התרגז אף יותר, "פשוט אין במקום הזה כלום. אני לא מבין לאן אנחנו הולכים ולמה לא רואים סימנים למשהו." קולו נשמע כיבבה ואורי בלע את רוקו והבין שהוא קרוב לבכי יותר משחשב. שאף שאיפה עמוקה של אוויר ועצר את הבכי.

"יפה מאוד." אמר ירקה, "תחילתה של הסבלנות בשליטה עצמית".

"ירקה אתה חייב לגלות לי לאן ללכת?" אמר אורי בקול מפציר.

ירקה רצה אולי לענות אך אורי הסתובב לפתע בתנועה חדה. התפוח שהיה בידו הועף וירקה ששכב עליו מצא עצמו מרחף באויר ונוחת אל בין העשבים.

"אלוהים." אורי רכן אחוז חרדה מעל הגבעולים והחל להפריד ביניהם מחפש את ירקה.

לקח זמן רב עד שגילה את התולע. זה היה מלופף בחוזקה סביב גבעול ונראה מזועזע בעליל מהריחוף והצניחה. בעדינות רבה אחז אורי בגוף הדק והעבירו לשקע כף ידו, "סליחה ירקה, לא התכוונתי".

"מה ארע?" קולו של ירקה היה עדין רועד.

"חשבתי ששמעתי קולות אז הסתובבתי לראות מהיכן הגיעו".

ירקה הרים את ראשו להאזין, "אני לא שומע מאום".

אורי הטא את ראשו, "גם אני לא שומע עכשיו." אמר באכזבה.

"אולי היתה זו הרוח." אמר ירקה.

"מה זאת אומרת הרוח?" אורי נדהם.

"היא אוספת בדרכה שיחות ומשמיעה אותן בלא הפסק." ירקה גיחך, "פעם שמעתי שיחה בין שועל לאהובתו. השועל כעס עליה על שלא באה לפגישה שקבעו. הוא היה בטוח שפגשה בשועל אחר ושהם, אתה יודע... היא התרגזה מאוד והחזירה לו באבי אביו. בסוף שמעתי חבטת כף ואני חושב שברח על נפשו".

אורי האזין בהשתאות אינו יודע אם ירקה ממציא את הסיפור, "בוא נמשיך ללכת." אמר לבסוף.

החלו מתקדמים ואורי חש בייאוש ובעייפות העולים בו. תפסיק להתפנק, אמר לעצמו והמשיך לצעוד.

זמן רב חלף. המישור השתרע שטוח ואחיד. רק הגבעות שהיו במרחק הלכו וגבהו עד שנדמו להרים. משב רוח עלה סובב ומחתל אותם במגע צונן. אורי זקף ראשו שמח על הקרירות הנעימה. שניות מספר חלפו ואז נדמה היה לו ששמע קול מדבר. עצר באחת את נשימתו בנסיגה לשמוע. היה שם קול, אין בכך כל ספק, מישהו מדבר בקול צווחני ומקוטע.

"קוקוריקו", עלתה לפתע קריאת תרנגול ואחריה קולות קרקור של עדת תרנגולות. מרוב הפתעה אורי כמעט ונפל. הביט מסביב לחפש את התרנגולות. מאומה. הכל ריק ושומם כשהיה.

קולות הקרקור נעלמו ובמקומו החל עולה זמזום, חלש בתחילה ואחר רם ומפחיד. אורי האזין ולחרדתו זיהה רעש של משאית הולכת ומתקרבת. רגליו החלו נעות בחוסר שקט. הרעש הלך וגבר ונדמה שהמשאית עולה עליו לדורסו. הביט בראשו בנוף הריק מסביב ולבסוף פנה ונמלט. רץ שעה ארוכה עד שרעש המנוע העצום שכך ונעלם. לבסוף נעמד מתנשם, מביט בבלבול מוחלט במישור הריק שהשתרע לכל עבר.

"זו הרוח." שמע את קולו הרגוע של ירקה.

אורי שאף אויר במלוא חזהו והוציאו לאט לאט מנסה להרגע.

משב רוח קל עלה, מסובב אותו ברכות ומלטף את לחיו כמתגרה בו במשחק.

"אל תפחד. הקשב למה שתאמר הרוח." ירקה דיבר בקול שקט.

אורי זקף את גיוו ועמד מתוח ובלא תזוזה.

ירקה גיחך, "אתה נראה כתולע שבלע זרע יקינטון ואינו יכול להוציאו. תרפה את גופך אחרת לא תוכל לשמוע."

אורי שמט את ידיו בצדי גופו וניסה להרפות את שריריו. שמע צליל דק ואחריו אחד נוסף. לפתע הפכו הצלילים לקולות ולמילים. "הרוח מבקשת שאבוא למקום מנוחתה." אמר אחרי שהאזין זמן מה בתדהמה.

"למקום מנוחתה?" ירקה חזר על דבריו.

"כן, אלה המילים שלה." אורי הקשיב בכל כוחו אך כל קול נוסף לא נשמע. "איפה בכלל מקום המנוחה של הרוח?" סקר את המישור השומם למולם וחשב נמרצות, "אולי אפשר לדעת לפי הכיוון אליו היא נושבת. נכון?" התחיל לצעוד ואז עצר, "בעצם לאן היא נושבת?"

ירקה צחקק ממקומו על הגבעול אך לא אמר דבר. אורי הביט בו. הוא כבר התחיל להבין משהו על המסע הזה. יש בו הרבה מבחנים וירקה לא ממש עוזר לו לעבור אותם. הוא רק נמצא לידו ברגעים הקשים. קצת כמו חבר.

אורי סבב על מקומו בנחישות, ההחלטה היא שלו. לאן עליו לפנות? מחשבותיו קדחו. עליו למצוא מהו הכיוון אליו היא נושבת, נכון? נכון. אז ידע לאן היא הולכת ויפנה לשם. נזכר בשיטה שאביו לימדו. הכניס אצבע לפיו, הרטיבה והעמידה באויר לבדוק היכן היא מתקררת. מאומה. כל משב רוח לא היה ואף לא קרירות. הוריד את אצבעו ונעמד קפוא בלא תנועה. אחרי שהות ארוכה נידמה היה לו שחש במשב מרפרף על לחיו הימנית, "שם" פנה לצד ימינו.

"ראשו של ירקה הורס, "יפה אמרת." אמר.

אורי אחז בזהירות בירקה והעבירו חזרה אל כיס חולצתו. ירקה התייצב על שולי הכיס מביט בדרך לפניו.

"איך אדע כיצד יראה ביתה של הרוח?"

"אתה תדע." הגיעה התשובה הרגועה.

צעדו כברת דרך, אורי חש ברוח הקלילה המתחזקת. ירקה צחקק לעצמו.

"מה מצחיק?" אורי עצר בסקרנות.

"הרוח מביאה את קולה של צפור דרור." ירקה האזין בשימת לב, "הוא פגש בחברו. איזה קללות." מלמל לעצמו בהערכה.

"הדרור מקלל את החבר שלו?" אורי הופתע.

"שמו של החבר ירום, והדרור אומר שגופו עשוי מנוזל השתן של סרחן." ירקה גיחך לעצמו, "הם מחליפים מהלומות."

"למה אני לא שומע?" אורי האזין בתשומת לב גדולה אך לא שמע מאומה מלבד המיה קלה של האויר. "חייבים לשתוק כדי לשמוע."

"אבל אני לא מדבר."

"אני מדבר על שתיקה מבפנים. אתה מדבר כל הזמן בראשך וזה מפריע."

"אני לא מבין על מה אתה מדבר? אין אצלי שום דיבורים, רק מחשבות מה צריך לעשות."

"המחשבות שלך מתרוצצות כמו זבוב רעב, אפילו אני שומע אותן והן כמעט מחרישות אותי."

אורי שלח מבט נעלב בירקה אבל זה לא נראה מוטרד.

"רעש עצום." גיחך ירקה. הוא השתהה לרגע קט ולתדהמת אורי פרץ לפתע בשיר.

היה זה שיר סוער, עולה ויורד. קולו הדק של ירקה התנדנד והשמיע צלילים גבוהים שאורי כמעט ולא שמע. השיר היה עליז ואורי חש כיצד גופו הולך ונעשה קליל.

"זהו שיר ששרים בני עמי ביום בוא נולד תולע חדש. עתיק הוא משתוכל לשער." קולו של ירקה היה צלול, "ניקייתי מעט מהרעש שעלה ממוחך ועתה יהיה לך קל יותר."

אורי הופתע. הוא חש עליזות באבריו, ויכול היה לעקוב אחר מחשבותיו כאילו האטו את מהלכן ונעמדו לרצונו. התרכז וזיהה במוחו שאלה על מקום מנוחת הרוח, אחר כך הופיע חשד שירקה מהתל בו. היתה אפילו מחשבה שפקפקה אם אינו ממציא לעצמו את דברי הרוח, אולי בעצם הכל חלום. מהירות המחשבות גברה. אוף, כמה רעש. מרוב כעס על עצמו רקע ברגלו.

"ראיתי?" קולו של ירקה הכיל שעשוע.

"ראיתי... אבל אני בטוח שאוכל להפסיק את המחשבות מתי שארצה."

ירקה פרץ בצחוק. אורי כיווץ את מצחו וציווה על מוחו שלא לחשוב.

צחוקו של ירקה התגבר והוא כמעט ונפל מתוך הכיס, "מדוע שלא תקח סלע ותחבוט על מצחך? הראש מוכרח לחשוב, לכן הדרך היחידה להפסיק היא לרמותו. במקום לומר לו לא לחשוב, בוחרים עבורו מחשבה אחת בלבד ומודיעים לו שהיא הכי חשובה."

"אבל זה טפשי, יש המון מחשבות חשובות." החל אורי למחות.

ירקה קטע אותו, "המוח שלך עושה בך כרצונו מהיום בו נולדת."

אורי שקל את דברי ירקה. אם הוא צודק יגיד למוחו לחשוב רק על מקום הבית של הרוח.

"יותר טוב." עלה בעידוד קולו של ירקה.

אורי העלה במוחו את השאלה היכן ביתו של הרוח והתרכז בה. החלו ללכת. הלכו זמן רב כשאורי מתרכז במעקב אחר כיוון הרוח. מרבית הזמן הצליח שלא לחשוב על דברים אחרים למרות הרעב שהחל מציק לו והביא זרם מחשבות על אוכל.

"אנחנו קרובים." אמר לפתע ירקה ואורי עצר אחוז התרגשות. הביט מסביב אך לא הבחין בדבר מיוחד. שלושה עצים ניצבו במרחק מה מהם, אך הם ניצבו דוממים ונראו כמו שאר העצים שראו בדרך.

"הורד אותי אל האדמה." דיבר ירקה.

אורי הוציאו בזהירות והעבירו אל הקרקע, "למה אנחנו מחכים?" שאל בלחש.

התולע לא ענה.

אורי חש כיצד השקט מסביבם מעמיק. ריכז את כל מחשבותיו וחשב רק על הרוח. היה לו קשה לעמוד ישר, לכן התיישב בצד ירקה.

משב הרוח מסביבם התחזק וההמיה השקטה הפכה לנהמה.

"האזן." קולו של ירקה היה טעון בדחיפות.

אורי הקשיב בתשומת לב מנסה לשמוע את הקולות שבתוך הרוח. דבר לא נשמע. ניסה שוב ושוב ולא הצלית. לבסוף העלה בדמיונו רשת דיגים והשליכה על רחשי הרוח. אוזניו הצטללו באחת, הצלילים נפרשו והפכו למילים. צחוק היה בהם. עליצות איומה ונאדרה. "קום על רגליך." נשמע קול מצווה ואורי התרומם ופסע אל בין משולש העצים. הגיע ונעמד ממתין.

רגע ארוך לא ארע דבר ואז חדלה הרוח ובית החל מתגבש מתוך האויר שלפניו. חלף זמן והבית, קטן אך מוצק, ניצב בפניו. דלת הכניסה החלה זוהרת ואורי נעץ בה את עיניו.

"עצום עיניך." נשמעה צעקתו של ירקה.

אורי עצם עיניו בחיפזון, חש כיצד האור שהפך עמום כמעט ומעוורו בבוהקו העצום. הפנה ראשו הצידה ביראה ועצם את עיניו ביתר חוזקה. הזוהר החל חולף ואורי פקח באיטיות את העיניים מוכן לשוב ולעצמן אם האור יחזור.

הבית ניצב לפניו רגיל ושקט למראה. שום דבר יוצא דופן. קירות לבנים ובהם קרועים חלונות, ודלת עץ מוצקה ורגילה.

"האם עלי להכנס לתוכו?" פנה בחשש אל ירקה שהיה עדין על העשב.

"הרוח ביקשה כי תבוא." קולו של ירקה לא רמז על עצה ואורי ידע כי ההחלטה הושארה בידי.

התנשם עמוקות כשהוא אוזר את כל אומץ ליבו, "נכנס." אמר לבסוף ושלח ידו כדי שהתולע יטפס לתוכה.

ירקה התרחק ממנו כשהוא מתפתל לאחור.

אורי הביט בו בהפתעה, "מה קרה?"

"הרוח דרשה כי תבוא לבדך."

אורי נתקף בהלה, "אבל אתה חייב לבוא כדי להסביר לי מה היא אומרת." בסוף המילים יצא לו גמגום מרוב רצונו לשכנע את התולע.

"מסעך הוא, ועליך לעשותו לבדך."

"תסתתר בכיס החולצה, הרוח לא תרגיש."

"ראית את זוהר הדלת. בכוחה להשמיד את שנינו אם לא נעשה כרצונה." קולו של ירקה היה נחרץ.

אורי חש בפחד הכובש את לבו, "אני לא נכנס... נשוב חזרה לסבא."

ירקה הרים ראשו מעל הגבעול. אורי רכן אליו והם הביטו זה בזה מקרוב.

"את ההרפתקה הגדולה מכולן ביקשת, ירקה דיבר בקול רך, "ועתה הגיעה שעתה."

אורי הביט בו בעיניים כלות, "תחכה לי עד שאצא?"

ירקה לא השיב. רק ראשו קרב מעט לאורי כמבקש לגעת בו. אורי שלח את אצבעו והעבירה בעדינות

רבה על הראש הקטן.

גופו של ירקה פנה והוא החל יורד לאורך הגבעול.

אורי שהביט אחריו הוצף בצער, "תודה על הכל," אמר בלחש, "כשאמצא את שמי תהיה הראשון אשר

ידע אותו."

ירקה הגיע לקרקע, ראשו הורם לרגע קט כמברך, ואז נע ונעלם בין הגבעולים. אורי התרומם והחל

צועד אל עבר הבית.

פרק ה'

דלת הבית היתה מוצקה ואורי דפק עליה חלושות.

כל תשובה לא נשמעה.

בזהירות לחץ על הידית מופתע לגלות שהדלת נפתחת בלא התנגדות. שלח מבט לאחוריו מקווה שאולי

יבחין בירקה אך לא ראה אותו, נשם נשימה עמוקה ופסע בלב הולם אל תוך הבית.

הדלת נעה חרישית מאחוריו ונטרקה.

באחת געשו הפחדים והציפו את ליבו של אורי. "תפסיק", אמר לעצמו, נזכר בדברי ירקה על השתיקה

בתוכו. "הרי אם הרוח תדבר לא תוכל לשמוע כלום עם כל המחשבות הללו בראשך.

ביקש להירגע והביט מסביבו. החדר היה אפלולי וריק, קירותיו לבנים והוא חשוף לגמרי. שלושה חלונות

היו קרועים בקירות, מכוסים בוילונות אפורים.

"שלום." אמר בקול רועד, "יש כאן מישהו?"

דממה.

"באתי אל הבית כפי שבקשת." קולו הפך למלמול ודעך.

הדממה נמשכה וכל תנועה לא הורגשה בחדר.

גופו של אורי היה קשוי מרוב מתח. הרים רגל אחת באיטיות ורקע בה על הרצפה.

דבר לא ארע. היסס רגע קט ואז רקע גם בשניה.

מאומה.

חרדתו החלה שוככת. אולי הרוח עוד לא הגיעה ועליו לחכות. העביר עיניו על החדר מחפש דבר חריג.

אחד החלונות משך את עיניו. אור אדמדם חדר מבעד לבד הוילון האפור שכיסה אותו, והוא הסתקרן

וניגש להתקרב.

משב אויר פתאומי עלה לפניו, מתייצב לנגדו כחומה ומונע ממנו להתקדם. המשב נע וגופו הלך ונהדף אל עבר מרכז החדר. ניסה להתנגד והרוח נעה בחוזקה מפילה אותו על גבו. משב הרוח עבר לרחף מעליו ואורי חש במשקל עצום הלוחץ על חזהו. עד כמה שלא ניסה להודפו לא הצלית. ידיו חצו את האויר לפניו והלוח הכבד על חזהו רק המשיך והגביר לחצו.

"אלוהים", לחש לעצמו, "אני עומד למות."

מחשבותיו החלו מסתחררות. פעם שמע שכשאדם עומד למות הוא רואה את כל חייו עוברים לפניו כמו בסרט. אורי לא ראה כל סרט. מה שראה היתה התקרה מעליו שהלכה והפכה שחורה ככל שנשימתו קשתה.

מדוע הרוח מבקשת להרוג אותי? המחשבה סבבה במוחו. אין בזה צדק. הרי נכנס מרצונו לשמוע מה עליו לעשות כדי למצוא את שמו. הוא האמין לרוח כשביקשה שיבוא. זעם עלה בו. מה היא חושבת לעצמה? הוא רוצה למצוא את שמו ולא הגיע לכאן כדי למות. ניזכר בפעמים שהתקיפו אותו ילדים מהבית ספר והוא הגן על עצמו ולפעמים ברח. רק פעם אחת בלבד עלה בו זעם איום כמו שהוא מרגיש עכשיו, כשחשב שזה לא הוגן שאיזיק מרביץ לו ושניים מחבריו עומדים בצד ומפחדים לעזור. אז צרח ובעט ונשך, בהתחלה את איזיק ואחר כך את המורה לאלגברה שביקשה להרגיעו. גם אז חש שערפל עוטף את מוחו ולא אכפת לו מכלום, אפילו למות, עד שיכה ויהרוג את איזיק.

"מדוע הזמנת אותי אם אתה רוצה להרוג אותי?" הצליח לפלוט משפטיים חשוקות.

הלחץ על חזהו נשאר עצום בכובדו.

"לא עשיתי לך כל רעה." פנה אל האויר מעליו.

עוד רגע קט נותר הלחץ כשהיה ואז החל נחלש. נשימתו הוקלה והוא שאף במלוא ריאותיו. דמות החלה מתגבשת במרכז החדר. גוף מעורפל ורוטט לכל אורכו. הגוף הלך והפך לבן אנוש, ורק הרעידות שהמשיכו חשפו כי אין זה אדם.

אורי הביט בדמות ביראה, אחר אזר את כל אומץ ליבו והתרומם לשיבה, "ירקה אמר שתוכלי לעזור לי למצוא את שמי."

קווי הגוף התחדדו, רטט עצום עבר בה ואז התגבשה לצורת אדם ולפני אורי הנדהם ניצבה אשה לבושה במכנסיים רחבים בצבע כחול ועל שיערותיה כרוכה מטפחת אדומה. על אחת מאצבעותיה היתה טבעת גדולה ובה נעוצה אבן בוהקת.

אורי נעמד כשראשו מושפל ביראה.

האשה חייכה. הטבעת הבהיקה ובצידו של אורי הופיע כסא.

"הלא תשב?" צליל קולה היה רך וחמים. אורי חש כיצד המתח בגופו נעלם והוא פנה והתיישב.

שוב הבהיקה הטבעת, והאשה התיישבה בכורסא שהופיעה מאחוריה. שולחן נמוך הופיע ביניהם ועליו דברי מאכל ומשקה.

"רעב אתה, אכול"

אורי רכן בהיסוס אל השולחן. מעברו השני התבוננה בו האשה בלא אומר.

הכוס שלפניו היתה מלאה במשקה בצבע ענבר. שלח יד והרימה בהיסוס אל שפתיו.

טעם המשקה הדהימו. היה בו תפוז ואפרסק ואף ניחוח של משהו שלא הכיר. מראה שדה ירוק עלה לנגד עיניו והוא חזה בתנועת הגבעולים המתגברת והולכת בכוחה של הרוח. במרכז השדה הבחין בפני ילד בן גילו שהביט בהתפעלות בתנועה העצומה, ואחר צחק בכל כוחו כשהרוח עברה לחוג סביבו. על מגש כסוף היו ביצים קטנטנות בגוון אפור. כל פרטי האוכל, שם לפתע אורי את ליבו, היו עגולים. אפילו כיכר הלחם היתה בדמות כדור שנדמה כי יתגלגל אם ידחוף אותה באצבע. שלח יד ובצע מהלחם חתיכה גדולה, אחר רכן לפנים והחל מעמיס על צלחתו מכל טוב. הדמות מעברה השני של השולחן לקחה אף היא מהמזון.

אכלו בדממה. ערימות המזון על השולחן התחדשו כל העת, ואורי שנשא מידי פעם את ראשו הביט בתדהמה בכמויות המזון העצומות אותן כילתה הדמות.

כוסו שבה והתמלאה, והפעם זיהה במשקה אננס ורמז לשזיף.

לבסוף שבע. ליטף בהסח דעת את בטנו ונשען לאחור בתחושה שלעולם לא יוכל לאכול פרור אחד

נוסף.

הדמות סיימה אף היא לאכול. ישבה זקופה והביטה ישירות באורי. זה השפיל עיניו, חש בפחדו שב ומתעורר, "תודה רבה." אמר בקול חלש.

"מה רצונך?" עלה הקול.

השאלה הפתיעה את אורי, "אני מחפש אחר שמי." אמר בחוסר ביטחון.

"היודע אתה מה מראה לו?" רצינות היתה נסוכה על פני האשה.

המחשבות התרוצצו במוחו של אורי, האם הרוח בוחנת אותו? "אני חושב שאדע כשאראה אותו." ענה בעזות.

רעידה חלפה בגוף האשה, מתחזקת והולכת. אורי הביט בה בעינים קרועות. ראש האשה סבב באחת, ואז נעלם ובמקומו הופיע על הצוואר ראשו של אריה ענק.

המראה היה כה מפחיד עד אורי הוטח לאחור עם כסאו ונפל על הרצפה.

שאגה פרצה מלוע האריה, ואבריו של אורי רטטו מהקול העצום שחזר מהדהד מהכתלים.

"הזהו שמך?" פני האריה הביטו מעליו ואורי חש בהלמות ליבו. האם הדמות מתכוונת שהשאגה ששמע היא שמו? לא! ראשו נע מצד לצד בשלילה.

ראש האריה נעלם ובמקומו הופיע ראש נחש עצום וזועם.

אורי חש בשערו הסומר. קול שריקה מאיים בקע שעה שלשון החדה נשלחה לעברו.

"הזהו שמך?"

"לא!" לולא חשש פן יהרגו הנחש היה אורי קם ונמלט בכל כוחו.

דממה השתררה. ראש הנחש נמוג ובמקומו חזר והופיע ראש האשה, "כיצד איפה תכיר את שמך?"

הקול הרך הפתיע את אורי. בחשש הביט באשה תוך שהוא מתרומם מהרצפה וחוזר לכיסאו.

"איני יודע." אמר במבוכה ולרגע לא זכר אפילו מדוע יצא למסע.

השם האמיתי הוא פֶּתַח, עלתה בו לפתע הבנה, שער שמאפשר להכנס אל העולמות עליהם קרא באגדות ולפעמים ראה בחלומות.

האשה הטתה ראשה כמאזינה למחשבותיו. "מדוע תרצה לבוא אל העולמות הללו?" אמרה אחרי שהות ארוכה.

אורי שהתלבט עדין עם מחשבותיו החדשות נותר בפה פעור. אחר שם לב לראשונה ששוב אינו חושב כמקודם. היה במוחו יותר סדר, והוא יכול היה להמשיך מחשבה מבלי שתברח מיד ותעלם. חזר והתמקד בשאלת הרוח. למה באמת הוא רוצה לבוא לעולמות הנסתרים? תמיד אהב לספר לחבריו על הסיפורים שקרא, ממציא ומוסיף עליהם פעמים רבות משלו. רק שבסיפורים שלו היו פחות קרבות אולי בגלל שהוא אוהב יותר לשוטט ופחות להלחם. וגם כשהיה מדמיין את עצמו בתוך הסיפור היה מוסיף גיבור או חיה חזקה שיעזרו לו.

"אני לא יודע." אמר לבסוף בתסכול לדמות שרכנה למולו בהקשבה, "אבל אני רוצה להיות בעולמות האלה."

האשה חייכה ואורי קלט בהפתעה שבעצם הוא נמצא בעולם כזה ממש. "אני בתוכו." אמר בהפתעה וחש שמחה גדולה על הגילוי.

האשה צחקה, "אכן."

לבו של אורי קפץ בהתרגשות, "אז אולי תגלי לי איפה אמצא את השם שלי?" אורי הביט באשה בצפייה וצחוקה החל מתגלגל, "האם תחפוץ להיות קוסם? היפה בשמות הוא."

קוסם?... כיצד קשור קוסם אליו? האם הרוח לועגת לו? "ירקה אמר שאת תעזרי לי," אמר בקול חלש ושאל בהיסוס, "האם את באמת הרוח?"

"השואל אתה מהו שמי?" קול הדמות נשמע כמהתל.

"לא," אורי נבהל, "ירקה רק אמר לי שזהו המקום שבו היא נחה."

הגניב מבט לעבר האשה, אך זו רק הביטה בו ישירות בלי כל הבעה. "לאן אני צריך ללכת?" שאל אורי בקול לוחש חושש מפני התשובה.

הדמות שבה וצחקה, התרוממה מכיסאה והחלה מניעה את ידיה. החדר החל משתנה. קווי הקירות הישרים התעקלו והפכו מעוגלים. החלונות היטשטשו ונעלמו, והוילונות נמוגו אל תוך הקירות. גם הכיסאות והשולחן התפוגגו, והחדר התרחב והפך לכדור עגול ועצום מידות.

דמות האשה השתנתה אף היא. גופה הפך שקוף וקוויה התמוססו. עד מהרה נעלמה ומשב רוח עלה מהמקום בו ניצבה. אורי מצא עצמו עומד לבדו במרכז הכדור הגדול. צחוק הרוח גבר ועימו תנועתה.

גופו של אורי טולטל במשבי הרוח והחל מסתובב. לפתע הורם באוויר והחדר החל מסתחרר מסביבו. ניסה לייצב עצמו ולהתגבר על הסחרחורת והבחילה שחש אבל לא הצליח לעמוד מול הכוח האדיר. "הבט אל הקיר בצידך." שמע את קולה המצווה של הרוח.

הקירות נעו עתה במהירות עצומה. אורי ניסה ככל יכולתו להתבונן בקיר שבצידו חלף אך ראשו הסתחרר. לפתע נצמדה ראייתו לתנועת הקיר והתיצבה. עדין נע במהירות רבה אך הפעם נדמה היה לו שהקיר נע ביחד אתו.

שלח ידו לגעת בקיר מצפה להתנגדות, אך לתדהמתו חדרה היד אל תוך המשטח המוצק ונעה בתוכו כאילו היה עשוי מבוץ רך. אצבעותיו חשו בנוכחות עצמים קשים ומוצקים, אך הוא לא יכול היה לראותם וכשביקש לאחוז בהם החליקו מבין אצבעותיו. שוב ושוב ניסה לתופסם אך מצא עצמו מביט באכזבה בכף היד הריקה הנחלצת מתוך הקיר.

"חדד מבטך." שב ונשמע קול הרוח, ואורי חש כאילו מישהו לקח את עיניו והעבירן אל קצות אצבעותיו. תחילה לא השתנה דבר, אך אז נעלם מראה החדר והוא ראה את עצמו נע בתוך ערפל אפור, גס ועבה. מתח את האצבעות לפניו כמבקש לחדד את הראיה, והערפל נגלל לצדדים מגלה בפניו עולם בהיר ומלא

אור. עננים קטנטנים דמויי ספוג ריחפו מסביבו, וכשנגע באחד מהם חש עקצוצים ובלבו חלפה התרגשות.

"מה זה?" לחש לעצמו בהתפעלות. סגר את אצבעותיו על גוש קטן ולהבה זוהרת עלתה בבת אחת למול עיניו. משפטים נוצרו במוחו והוא הביט בהם נדהם. היו אלו דברי פרידה של איש שיצא למרחקים. ליבו כמעט ונשבר כשחש בעצבות האיזומה בתוכו.

"ממיטב אוצרותי היא." שמע את קולה של הרוח, "לפני דורות רבים אספתיה למול חוף ים. דברי מלך הנפרד מאהובתו.

אורי הרפה מהגוש וזה חלף על פניו ונעלם.

ענן נוסף התקרב והוא סגר עליו את אצבעותיו. יללה חדה נשמעה ועימה חש בדקירה חדה. בבהלה הרפה מהגוש וזה חמק מתוך מותיר בידו הרגשת צריבה.

צחוק הרוח נשמע, "אהבת חתול היא. בזעקה וכיבוש יעשה ילדיו."

מחרוזת עם חרוזים הגיחה למולו מרחפת מעדנות ומוארת באור רך. אורי היסס אם לשלוח יד לתוכה חושש לפגוע בצורתה העדינה.

"בית שיר הוא," נשמע קול הרוח, "ואני אספתיו עת גווע המשורר."

אורי הניע ידו בזהירות אל בין החרוזים והן נכרכו כצמיד סביב פרק ידו. תחושת יופי אפפה אותו ועימה יראת כבוד.

"מארץ יוון יצא," עלה קול הרוח ברכות, "נישא בקול המשורר אל האלים בשמים."

כדור ערפל קטן דמוי ביצה הלך וקרב אל אורי. המחרוזת הרפתה את אחיזתה בשורש ידו והמשיכה בדרכה.

אורי יצב מבטו על הכדור הקטן חש אליו משיכה וסקרנות.

זה שינה את כיוונו והתקרב לאט כמבקש שיגע בו.

אורי הביט בו בתימהון ושלח את אצבעו. תחושת הכרות עלתה בו ברגע המגע, "מה זה?" נפלטה מפיו קריאת תדהמה.

האצבע חדרה לתוך כדור הערפל, "אני מכיר אותו!" צעק, "זה אני..." מחשבותיו געשו, "זה השם שלי. השם האמיתי! מצאתי אותו." תוך כדי הצעקות לכדו אצבעותיו את הכדור הקטן אך דבר לא עלה לנגד

עיניו. "למה אני לא רואה מה יש בפנים?" פנה בכעס לחלל סביבו, "מצאתי אותו. אני רוצה לדעת מה השם שלי!"

כדור הערפל החל מחליק מתוך ידו.

אורי נסה לאחוז בו בייאוש, "עצרי אותו! זה שמי האמיתי."

הגוש השתחרר לגמרי מבין אצבעותיו והחל התרחק. אורי הביט אחריו בעיניים כלות עד שנעלם. גוש עלה בגרונו ובכי עצום. חש כי השם נגע בו במקום העמוק ביותר ועתה נשאר לבד כפי שלא היה מעולם. כל מה שרצה היה לשוב ולמצוא אותו כדי להרגיש את ההתפעמות והשמחה שהיו בו שעה שהחזיקו.

"עתה תדע להכירו עת תפגשו." קול הרוח היה רגוע ושליו מחזירו אל המציאות. עולם הערפל בו היה נעלם, והוא נדהם לגלות את עצמו מרחף באוויר כששמש לוחטת ברקיע מעליו ומתחתיו ים עצום מידות.

"דרך הקוסם תהיה דרך אל השם. לעולםך תחזור ובו תמצאהו." קולו של הרוח ריחף מסביבו. אורי הביט בפחד בים מתחתיו. תחושה של אפסות אל מול מרחב המים העצום. הרוח הניעה אותו ברכות, "זכור את המראות אשר ראית," שמע את קולה הרך, "ואל תשכחם. מבחן יהיה לך הדבר, והוא הקשה מכול. עולםך יבקש להשכיח מלבך את שראית, לבטל ולהכחית. ואם תשכח לא תמצא את הדרך אליו." הקול הכיל אזהרה, אך בדרך מוזרה גם עידוד והבטחה. אורי עצם עיניו מנסה להחזיר את התחושה שהיתה בו כשהחזיק בשמו. "אני אזכור. אמצא את הדרך ואבוא אתו לכאן."

"מי ייתן." אחיזתה של הרוח בגופו של אורי רפתה, והוא נשמט וצלל כטיפה עצומה אל הים שמתחתיו. ביקש לצעוק, אך אז נחבט גופו בפני המים ונעלם אל תוכם.

פרק ו'

כביש התממש והפך מוצק מתחת לרגליו של אורי. בתי מגורים התרוממו מסביב. צפירת מכונית נשמעה ואורי זינק בבעתה אל המדרכה צופה בחוסר אמון ברחוב שהתמלא בתנועת מכוניות. למולו הלכה אשה מבוגרת אווזת ברצועה אליה קשור כלב קטן, ומהבית הסמוך יצא ילד אווז תיק אדום שעליו כתוב 'הפועל תל אביב'.

השמש החזקה מעליו נעלמה והשמים היו כחולים ובהירים. היכן אני? הרי נפלתי אל הים... מוחו התפתל בבלבול איום.

הביט במבטים בוחנים מסביב. הרחוב והבתים נראו רגילים לחלוטין. 'עולם השוקולד' קרא על חלון החנות לידו רואה סלסילות צבעוניות מלאות בדברי מתיקה. הרים את מבטו לקרוא את שם הרחוב, נחלת בנימין. השם לא אמר לו דבר.

"סליחה," פנה לאדם שחלף על המדרכה, "אולי תוכל לומר לי איפה אני?"

"רחוב נחלת בנימין." השיב האיש מבלי להשתהות.

"אני מתכוון באיזה עיר." אורי נחפז אחרי האיש.

זה נעצר, "הכל בסדר איתך ילד?"

"כמובן." קולו של אורי רעד מעט.

מהבעת פניו של האיש ניכר שלא היה בטוח בכך, אך פניו התמימות של אורי הרגיעוהו, "זה מן משחק כזה ששואלים כדי להפתיע אנשים?"

"כן." נחפז אורי להסכים, "משחק."

"אנחנו בתל אביב." האיש דיבר בקול איטי וחזק, כשהוא מעיף מבטים לצדדים כמחפש מצלמה נסתרת. "תודה רבה." מרוב תדהמה רגליו של אורי כמעט וכשלו. תל אביב! העיר הגדולה. כיצד הגיע לכאן? הרי חשב שהוא טובע בים העצום. האם הרוח הביאה אותו? זכרונותיו החלו שבים אליו. דרך הקוסם, אמרה הרוח. ויהיה עליו לעבור מבחן; נדמה לו שהרוח אמרה שרק אם יעמוד בו יוכל למצוא את שמו ולשוב אל העולם הנסתר.

מחשבותיו החלו מתבלבלות. תרגע, פקד על עצמו, זכור את מה שלמדת וסדר אותן. דווקא לא נראה כל כך מסובך. מה שעליו לעשות הוא לחזור מהר ככל האפשר אל השדה שבו נשאר סבא ולשחרר אותו. אחר כך ימצא את יעקב וירקה והם יעזרו לו.

התכנון הנכון הרגיע מאד את אורי. הכל ממש בסדר. נכון שנבהל בנפילה אבל עכשיו הוא בתל אביב, ולמרות שאף פעם לא היה ברחוב הזה בוודאי יוכל למצוא את הדרך לבית של סבא אם יישאר רגוע ולא מבוהל.

האיש אותו שאל עמד עדיין למולו מביט בו בציפיה. אורי חייד אליו כמתנצל והחל מתרחק ממנו במהירות. צעד כמה עשרות מטרים ואז עצר. לאן בעצם הוא הולך? בתל אביב היה פעם אחת בחייו ואין הוא מכיר בה דבר, וגם אין לו כסף. שוב עלתה בו בהלה. "די", ציווה על עצמו בכוח והופתע לגלות כי הבהלה נחלשה. התחזקתי, חשב, זו השליטה העצמית שירקה הסביר לי עליה. גם היא היתה מבחן והוא עבר אותו. רוחו התעודדה. אולי זהו מבחן ראשון. הרוח הורידה אותו בתל אביב כדי לבדוק אם יצליח להגיע לכפר של סבא בלי כסף ומבלי שהוא מכיר את העיר.

תנועת האנשים היתה דלילה ואורי נזכר שיצא למסע ביום שבת. נדמה לו שעברו ימים מאז ירד דרך הפרח לעולם הנסתר, אבל בעצם עברו רק כמה שעות וזהו עדין יום שבת. אם זה נכון יש לו בעיה גדולה. הרי אין אוטובוסים בשבת. איך יוכל לנסוע?

התחיל לצעוד מחפש מישהו לשאול איזה יום הוא. רוב החנויות שראה היו של רהיטים והוא צעד לאורכן מקווה למצוא אחת פתוחה. רעש זמזום של מכשיר חשמלי בקע לפניו והוא מיהר להתקרב. זו היתה נגריה. הדלת היתה פתוחה. בזהירות הכניס את ראשו והביט. משור ענק ועגול הסתובב מעל לוח עץ, ואורי התבונן מרותק בענן השבבים שהקיף איש שאחז בלוח עץ גדול ודחף אותו בכוח. הרעש פסק והענן החל שוקע. המנסר הסיר את המסכה שכיסתה על פיו ואפו, ואורי נדהם לגלות נערה צעירה. הנערה ניצרה את ראשה להעיף את שבבי העץ והבחינה בפניו המופתעות של אורי. חיוך עלה על פניה, "אני יכולה לעזור לך?"

"אה... אורי גימגם.

הנערה צחקקה ופנתה להוריד את לוח העץ מהשולחן.

"את יכולה לומר לי איך מגיעים לנתניה?" אורי מצא את קולו.

"נתניה?" הנערה הופתעה, "מה יש לך בנתניה?"

"סבא שלי גר בכפר לידה."

הנערה סקרה את אורי, "וההורים שלך?"

"ההורים שלי בחופש אז הם השאירו אותי אצלו. אני..." אורי עצר, הרי לא יוכל לספר לה על הירידה לעולם האחר, "איבדתי את הדרך, ואני לא יודע איך להגיע."

הנערה צמצמה עיניה שולחת בו מבט חד. אורי חבב את מראיה. השיער שלה היה אדום ובצידי פיה נשאר רמז לחיך.

"אתה לא מרמה אותי נכון?"

אורי נבהל, "מה פתאום. אני חייב להגיע לבית של סבא מהר ככל האפשר, זה חשוב מאד." הנערה התבוננה בו ארוכות ואז רכנה בצד המשור והורידה את מתג החשמל. הזמזום פסק לגמרי. הברישה בתנועות מהירות את השבבים מעל סרבל העבודה הרחב שלבשה ואמרה, "קדימה נלך." יצאו מהנגרייה כשהנערה נועלת מאחוריה בקפידה את הדלתות. "יש לך אוטו?" שאל אורי.

הנערה הצביעה על אופנים שעמדו נשענות בצד הדלת, "זהו הרכב שלי." אורי הביט בהם באכזבה. כנראה שמהנערה לא תצמח לו עזרה. פתח פיו כדי לומר לה שהוא חייב להמשיך בדרכו.

"תעלה." הנערה התיישבה על האופנים והצביעה על הרמה לפניה. אורי היסס.

"קדימה תעלה." פקד קולה.

לפני שהספיק לשקול מה יעשה, הונף באוויר בידי הנערה שהיו להפתעתו חזקות מאד ומצא עצמו יושב על צינור הרמה שלפניה.

"יוצאים לדרך." צחקה והם ירדו אל הכביש והחלו נוסעים.

"עכשיו אני רוצה לשמוע מה באמת קרה לך." ראשה של הנערה נרכן בצידו ואורי הביט בעינים הגדולות ששלחו בו מבט חד. בתוכן איהו ניצוץ של קשיחות. הנערה הזו לא התכוונה לשחק עימו, אם לא יתן תשובה שתספק את דעתה תקרא לשוטר וזה יטלפן להוריו. צמרמורת חלפה בו לנוכח המחשבה.

"האמת היא שהורי השאירו אותי אצל סבא," פתח בזהירות, "אבל הייתי רעב והוא אמר שניסע לבקר חבר שלו בתל אביב ושם נאכל. אבל אני לא סובל את החבר שלו. הם תמיד משחקים שח ושוכחים אותי." הגניב מבט אל פני הנערה לראות אם שקריו משכנעים. הנערה האזינה בלא הבעה. "אז אמרתי

שאני הולך לשחק בחוץ ואיבדתי את הדרך. עכשיו אני לא יכול לחזור כי אני לא יודע איפה החבר של סבא גר."

הנערה המשיכה לדווש בשתיקה ואז כיוונה את האופנים אל צד הכביש ועצרה.

"אני יכול ללכת?" שאל אורי בתקווה.

פני הנערה קרבו אליו והיא בחנה אותו בהערכה, "כבר מזמן לא פגשתי שקרן כל כך גרוע."

אורי שנבהל לרגע הבחין במעמקי עיניה בניצוץ צחוק. היסס ואמר, "זה נכון ששיקרתי. אבל אני לא יכול לגלות לך מה באמת קרה."

"בסדר", הנערה הזדקפה, "אתה ילד די מוזר. אמרו לך את זה פעם?"

"אמרו", השיב אורי באי נוחות, "אני לא חושב שאני מוזר."

"אל תדאג, אני לא אגלה לאף אחד." הנערה גיחכה ואורי חייד, ולראשונה החל חש בטוב.

"אתה רעב?" הנערה שינתה נושא בלא התראה.

"לא...כן. אבל אני חושב שכדאי שאגיע לבית של סבא הכי מהר שאפשר."

"קודם כל נאכל." קבעה הנערה מתעלמת מדבריו, היטתה את האופנים אל הכביש והם המשיכו בנסיעה.

"איך קוראים לך?" העיז אורי לשאול אחרי שנסעו כברת דרך.

"יעלה."

"לי קוראים אורי, בינתיים." המלה האחרונה נפלטה מפיו לפני שהספיק לעצרה.

הנערה לכסנה מבט סקרן, "בינתיים?"

אורי לא הגיב.

"אמרתי כבר שאתה מוזר. נסע לאכול ואחר כך נחשוב על דרך להחזיר אותך לסבך."

פנו לתוך סמטה ועצרו בסמוך לדלת ברזל ישנה, "מסעדת חיים." היה כתוב עליה באותיות דהויות.

"זהו!" הכריזה יעלה כאילו הגיעו לארמון מלכות.

נכנסו. המסעדה היתה קטנה ואפלולית.

"זו המסעדה היחידה שפתוחה באזור הזה בשבת." לחשה יעלה בארשת סודיות, "זה נגד החוק."

אורי התרשם והביט בסקרנות בסועדים כמצפה לראות ביניהם פושעים ועוברי חוק.

יעלה הזמינה שתי מנות חומוס וצלחת גדולה של סלט ירקות. אורי שחשב שאינו רעב, לקח פיתה, טבל אותה בחומוס והחל אוכל בתאבון רב. יעלה כילתה את צלחתה עם שלוש פיתות וביקשה צלחת חומוס נוספת. לסיום הזמינה בקלווה וקפה טורקי ואורי קיבל פחית קוקה קולה.

היו בליטות על בפחית ואורי שהעביר עליהן את אצבעו הופתע לראות שיש להן צורת ראש אריה. באחת נעלמה כל הנינוחות שחש ועצבנות פשטה בגופו. עליו למהר. הרוח הזהירה אותו והנה במקום לחפש את שמו הוא יושב ומבזבז זמן.

התחיל להתרומם ונתקל במבטה של יעלה.

"מה מטריד אותך?" שאלה בקול רציני.

"אני חייב לחזור. סבא שלי ידאג... את חייבת לעזור לי." הוסיף ביאוש.

יעלה הכניסה ידה לכיס הסרבל והוציאה צרור שטרות. נפנפה בידה למלצר וזה קרע דף קטן מפנקס שהחזיק והגישו ליעלה.

"שלושים וארבע שקל." קראה בקול. הוציאה ארבע שטרות של עשר והושיטה לו, "שמור את העודף." אמרה ברוחב לב.

המלצר התרחק כשהוא מניע בידו בתנועה נרגזת.

יעלה חייכה בהנאה, "הוא שונא כשנותנים לו טיפים. בסוף כל חודש אני מקבלת ממנו מעטפה עם כל הכסף שהוספתי לו."

אורי בחן בהערכה את ידיה של יעלה שהיו מכוסות בסריטות, "פעם חשבתי להיות נגר אבל עכשיו אני רוצה להיות נווט."

"נווט?" הופתעה יעלה.

"כן, כזה שיושב במטוסים ומכוון להם את הדרך."

"ולא היית רוצה להיות הטייס עצמו?"

"הנווט יותר חשוב כי הוא קובע את הדרך. יש לו ציוד מיוחד, מפות וכל מיני מצפנים."

יעלה סקרה אותו בהבעת כבוד, "יופי של מקצוע. מה דעתך שתהיה הנווט שלי אל בית סבך?" הוסיפה.

אורי הופתע, "את רוצה לבוא איתי לסבא?"

"יש לי חולשה לסבים. בעיקר כאלה שמשחקים שח עם חברים ושוכחים את הנכדים שלהם." יעלה גיחכה.

אורי צחק. יעלה התרוממה מכסאה והם יצאו.

"אז בתור הנווט מה אתה מציע שנעשה?" יעלה הביטה במעלה הרחוב הצר.

אורי נדהם מהאחריות שהוטלה על כתפיו. אין דבר, הוא לא יפחד. הוא יראה לה שהוא יצליח למצוא את הדרך, "צריך למצוא את האוטובוס לנתניה. אוי, שכחתי שהיום שבת." קולו דעך, אחר אורו עיניו, "יש לי רעיון. אפשר להתקשר למגן דוד אדום ולבקש שישלחו אמבולנס לקחת אותנו לבית שלנו בכפר של סבא. את תגידי שנפצעתי ואני לא יכול ללכת."

יעלה התכופפה מרוב צחוק.

"אז אולי ניקח מונית? אבל זה יעלה הרבה כסף." הציע בהיסוס.

יעלה הרימה פנים מחייכות, ואורי בחן אותה היטב לראות את תגובתה.

"אפשר." הנהנה לבסוף בהבעה רצינית.

עמדו על המדרכה ואורי הביט מסביבו מחפש מונית, "צריך למצוא תחנת מוניות." אמר לבסוף בחוסר ביטחון.

"צודק." הכריזה יעלה בקול רם, "ואני יודעת היכן יש אחת."

עלו על האופניים כשאורי יושב על הרמה ומחזיק בכידון שלא ליפול. דרכם התעקלה בין רחובות קטנים ובסופו של דבר יצאו לרחוב גדול שתחנות אוטובוס ריקות ניצבות משני צידיו. "הי, אני מכיר את המקום." אורי זכר שהיה בו פעם עם הוריו.

"התחנה המרכזית הישנה." הנערה רכבה לאורך הרחוב עד שגילתה שורת מוניות.

ירדו מהאופנים ויעלה קשרה בתשומת לב את האופניים בשרשרת לעמוד. ליד אורי עברה בדיוק אשה שמנה. היא הניחה על המדרכה סל כבד מלא בשקיות של פירות וירקות ונעמדה לנוח. באחת מהשקיות היו תפוחים אדומים גדולים. אורי שנעץ בהם מבלי משים את מבטו נדהם לראות ראש של תולעת מבצבץ מאחד מהם.

בצווחת שמחה זינק לעבר הסל.

"גנב!" האשה עטה עליו לפני שהספיק לאחוז בתפוח כשהיא צווחת בקולי קולות.

אורי נהדף, הועף ונחת על רצפת המדרכה. האשה נעמדה מעליו, "גנב, רצית לקחת לי תפוח."

"לא רציתי לקחת את התפוח." אורי מלמל בקול חלוש, המום לחלוטין.

"מה לא רצית? אני ראיתי אותך." האשה עמדה מעליו כשגופה מטלטל בסערת ריגשותיה, "למשטרה

צריך לקחת אותו. כזה קטן וכבר גנב. רק לחשוב מה יגנוב כשיהיה גדול."

יעלה כרעה בצידו של אורי, "מה קרה?"

"חשבתי שראיתי מישהו שאני מכיר בתוך הסל." אורי חדל לדבר כשמוחו הצטלל. היה ברור לו שהוא נשמע מטורף. "...התחלקתי ונפלתי על הסל שלה."

יעלה הביטה לתוך עיניו במבט חשדני.

אורי הרגיש בבחילה העולה בו, "פחות או יותר." אמר בגמגום.

יעלה המשיכה להביט בו עוד רגע קט, "עוד נדבר על כך." לחשה, "עכשיו תפיל את עצמך לאחור כשאגיד לך ותעצום את עיניך." יעלה סיימה ללחוש, "עכשיו."

ראשו של אורי צנח ונחבט בקול עמום ברצפה, עיניו נעצמו וגופו קפא בלא תנועה.

"אלוהים," עלתה צווחה מפיה של יעלה, "הוא איבד את ההכרה."

קריאות בהלה עלו מהאנשים סביבם. אורי שכב בלא תנועה, עוצר בכל כוחו את עיניו מלהפתח.

יעלה סטרה על פניו כמנסה לעוררו, "אני אחותו. הוא התעלף. קצת מנוחה והכל יהיה בסדר." האנשים פינו לה דרך שעה שדחקה את ידיה מתחת לגופו של אורי ונשאה אותו אל המונית שעמדה ראשונה, "אנחנו מנתניה," אמרה לשנים שבקשו בדיוק להכנס, "ומוכרחים להביא אותו במהירות הביתה." ראשו של אורי נשמט ברפיון על כתפה והם פינו לה במהירות את מקומם. יעלה שמטה את אורי על המושב האחורי והתיישבה לידו.

המושבים הנותרים היו כבר מלאים והמונית יצאה לדרך.

"הגיע הזמן להתעורר." יעלה הנחיתה על לחיו של אורי סטירה קלה.

אורי פקח את עיניו וביקש להתרומם.

"לא כל כך מהר," יעלה החזיקה אותו צמוד למושב ואורי שב ונדהם לגלות עד כמה היא חזקה. עיניה ננעצו בו, "תחילה אני רוצה לדעת מה קרה."

"בסדר, רק תני לי לקום." קולו של אורי היה חנוק מהתנוחה המכווצת והנוסעים העיפו בו מבטים מודאגים.

"הוא בסדר." הרגיעה אותם יעלה, "הקול שלו היה תמיד צרוד."

אורי שקל מה יוכל לגלות. לבסוף החליט לראות כיצד תגיב על הפגישה הראשונה עם יעקב הצב. סיפר לה בלחש כיצד ראה את יעקב חוצה את הכביש ואיך זה דיבר אליו. יעלה לא הגיבה אך אורי הבחין בסקרנות בעיניה. השתהה לרגע קט והחליט כי הוא יכול להמשיך. תאר את החלום שחלם ואת הפגישה בשדה עם ירקה.

עיניה של יעלה התרחבו אבל עדין לא אמרה מילה.

חששותיו של אורי התפוגגו לחלוטין והסיפור קלח ממנו מתאר את שעבר בפרטי פרטים. יעלה שתקה כל הזמן ורק כשסיפר על הארוחה הגדולה בביתה של הרוח עצרה ושאלה אם האוכל היה טעים. אורי הנהן ויעלה חייכה.

אחר תאר כיצד ריחף בצד הקירות ואיך הכניס את ידו אל עולם הערפל שמאחורי הקיר וראה את כל הצורות.

"הדברים שהיו שם," אמר בהתרגשות, "אי אפשר לתאר אותם. הם היו כמו..." חיפש במוחו מילה מתאימה, "כמו לגעת בלב של מישהו." יעלה התבוננה בו בהבעה רצינית.

"את מבינה על מה אני מדבר?" שאל בתקווה. "בעולם ההוא זה לא כמו פה," יעלה המשיכה לשתוק ואורי חש צורך להבהיר, "הדברים שם אחרים. הצבעים שלהם זוהרים יותר." נזכר שחשב שהעץ בכניסה צבוע בצבעים מלאכותיים וחייד לעצמו. הגיע לסוף וסיפר כיצד מצא עצמו מרחף מעל הים, "כשנפלתי לתוך הים חשבתי שאני הולך למות. עצמתי את העיניים וכשפתחתי אותם הייתי ברחוב. חשבתי שאני משתגע." חייד חלושות מופתע מהרגשת ההקלה שחש על שסיפר למישהו את שעבר עליו.

שניהם שקעו בשתיקה. "אתה בר מזל." שברה יעלה לבסוף את שתיקתם. אורי הופתע, "למה בר מזל?" יעלה הביטה בו בעיניים נוצצות, "הרוח אמרה כי העולם הנסתר יחכה לך שתשוב לבקר." אורי חש מבולבל אך לא אמר דבר. המונית נעצרה.

"תחנה מרכזית נתניה." הכריז הנהג ואורי הופתע שזמן הנסיעה עבר כל כך מהר. יעלה רכנה לעבר הנהג, "אנחנו צריכים להגיע ל..." עצרה והביטה בשאלה באורי. "נווה ניר." מיהר אורי לדבר, "זה המושב של סבא." "לנווה ניר," חזרה אחריו יעלה, "הילד עדין חלש מהנפילה וחשבתי שאולי תהיה מוכן לקחת אותנו. אני אשלם כמובן."

הנהג הסתובב לאחור, "את אחותנו?" "אמא שלו." ירתה יעלה בלא להניד עפעף ואורי כמעט ונחנק.

הנהג נדהם, "את ניראת צעירה מאד."

"אני בת שלושים ושתיים. השחיה בבריכה בכל בוקר שומרת לי על הגוף והפנים."

הנהג השתתק נבוך נוכח הגילוי האישי. הסתובב ואחז בהגה, "בסדר, אבל זה יהיה בתשלום מיוחד."

"כסף אינו בעיה." יעלה ריפתה את גופה ונשענה לאחור.

בפניה מהכביש אל הרחוב הראשי של המושב האט הנהג את מהירות המכונית. עצי הברוש העצומים ניצבו בצדי הדרך ואורי שהביט בהם חש במתיחות הגואה בו. עוד מעט יראה את סבא עומד קפוא בשדה ואת יעקב שנשאר לשמור עליו. וירקה, האם כבר חזר? הוא צריך לבקש מהם עזרה למצוא את השם.

הפנה מבטו אל יעלה. אחרי שסיפר לה את כל מה שעבר חש כי הפכה לידידתו, "אולי תבואי איתי לחפש את השם?" הציע בזהירות, "תוכלי גם למצוא את השם שלך."

יעלה שלחה אליו מבט רציני אבל לא אמרה מילה ואורי העדיף שלא להמשיך ולשאול.

המונית חלפה על פני בית הספר.

"עצור," נזעק אורי והנהג עצר בחריקה.

יעלה הוציאה את צרור השטרות ושילמה לנהג.

ירדו. אורי נחפז ללכת ויעלה באה בעקבותיו. עקפו את בנין בית הספר והשדה התגלה לעיניהם. סבא לא נראה בשום מקום. "הוא עמד כאן." אורי הצביע בתסכול על המקום בו נפרד מסבא. הביט על האדמה מחפש סימנים לגבעולים שיצרו את הציור. "אני לא מבין לאן הוא נעלם?" הלך אל הבית של ירקה ונעמד המום ומבולבל.

דבר לא היה שם. אדמה חשופה, "אני לא מבין. האבן מעל הבית היתה ממש ליד השיח הזה. אני זוכר בדיוק." אורי ירד על ברכיו, "ירקה... זה אני אורי. איפה אתה, ואיפה סבא?" קולו ריחף מעל השדה אך כל תגובה לא נראתה.

חיכה זמן רב ואז התחיל ללכת מסביב ולבחון את הקרקע, "אולי טעיתי והאבן היתה במקום אחר." פנה בבלבול ליעלה.

יעלה ניצבה במקומה מביטה באורי המחפש ביאוש שהלך וגבר.

"סבא עמד פה," מלמל אורי לעצמו, "וכאן היו הגבעולים. ויעקב היה ליד השיח הזה. יעקב!" קרא בקול והמתין בציפייה דרוכה.

מאומה.

"אולי סבך התעורר וחזר אל ביתו?" יעלה דיברה בקול רגוע.

"זהו", אורי זינק ממקומו, "יעקב שחרר אותו ושניהם מחכים לי בבית."

החל רץ לעבר ביתו של סבא. עבר דרך שער הכניסה לחצר והדף את הדלת, "סבא! צעק.

סבא הניח את העיתון בו קרא, "אוריל"ה שלום." פלט בשמחה, "חזרת בדיוק בזמן. העוגה שאתה אוהב

תהיה מוכנה תוך מספר דקות."

אורי הביט בו בפה פעור, "סבא, איך הגעת לכאן?"

סבא הופתע, "מה זאת אומרת? התעייפתי מלחכות לך בשדה, והחלטתי לשוב הביתה ולהכין לנו משהו

מיוחד." חייך ושאף באויר כמרמז על הניחוח שעלה מהמטבח.

"אבל העלים הפנטו אותך." אורי היה נסער.

עיני סבא התרחבו בתדהמה, "מה זאת אומרת הפנטו אותי? איזה עלים? רצית להמשיך לשחק בשדה

אז חזרתי הביתה."

"אולי יעקב השכיח את זכרונו." לחשה יעלה שנכנסה והתיצבה בצידו.

"מה? אורי לא שמע בבהירות.

סבא פנה בארשת שאלה לעבר יעלה.

יעלה חייכה אליו חיוך נעים, "שלום." אמרה בקול רך והושיטה את ידה ללחיצה, "שמי יעלה. פגשתי את

אורי, הוא סיפר לי על העוגות הנפלאות שאתה מכין אז התעקשתי להצטרף."

סבא הביט בה במבט חם. ניגב ידו בסינור ולחץ את ידה, "נעים מאד. הגעתם בדיוק בזמן, העוגה

מוכנה. שבו ואגיש לכם."

נעלם לתוך המטבח.

אורי התיישב מבולבל לחלוטין, "הוא לא זוכר כלום. איך זה יכול להיות?" לחש ליעלה.

"כמעט כולם שוכחים." יעלה הביטה באורי בהבעה שלא ירד לפשרה.

אורי רצה לשאול למה התכוונה, אבל סבא נכנס בדיוק נושא שתי צלחות ועליהן פרוסות גדולות של

עוגה מצופה שוקולד.

"בבקשה." הניח לפנייהם והתישב.

יעלה נעצה את המזלג בעוגה והחלה טורפת בחשק ובמהירות. סבא הביט בה בשביעות רצון.

אורי העלה חתיכה קטנה אל פיו ואז הרחיקה, "סבא, ראית את יעקב?" שאל בזהירות.

"יעקב?"

"כן," אורי התעודד, "אתה זוכר, הצב, זה שגילה לי על השמות האמיתיים של החיות." המבט התממה שאורי זכר בעיני סבא כשסיפר לו על פגישתו הראשונה עם יעקב שב והופיע. "אתה לא זוכר שהלכנו לשדה, והיתה על האדמה צורה מיוחדת של גבעולים ופרח כחול שגדל באמצע משולש." מבטו של סבא הפך מודאג ואורי ידע שזו היתה טעות מצידו להמשיך לדבר. "הוא לא זוכר כלום." פנה בייאוש אל יעלה.

"קרה משהו בשדה שאני צריך לדעת עליו?" שאל סבא בחומרה את אורי אורי החליט לעשות ניסיון אחרון, "אתה לא זוכר שדברתי עם ירקה התולע?" ההבעה על פני סבא התחלפה בכעס, "שוב פעם הדמיונות שלך. אתה צריך לדעת שאין דברים כאלה. את נראת לי נערה מבוגרת," פנה ליעלה, "אולי תסבירי לו בבקשה שצבים ותולעים לא מדברים." יעלה נשאה פניה כשפיה מלא בעוגה, "מה עם רוחות?"

סבא הופתע, "רוחות?"

"כן, רוחות בוקר למשל."

פני סבא הפכו אדומים, "איזה מן שטויות אלו? היחידים שיכולים לדבר הם בני אדם." הביט ביעלה במבט חד כחושד שהשפיעה לרעה על אורי.

אורי שעקב בעצבנות אחר מהלך השיחה קם ממקומו, "אני הולך לחפש את יעקב," אמר.

"אני לא מסכים שתלך לבד, אני אבוא אתך." סבא התרומם אף הוא.

אורי נענע בחופזה בראשו לשלילה, "לא, אני רוצה ללכת רק עם יעלה."

סבא הביט באורי במבט קשה, "אמא ואבא צריכים להגיע עוד כשעה והם מאוד יכעסו אם לא תהיה פה."

פניו של אורי התכרכמו אך הוא הנהן, "אני אחזור עד אז."

יצאו לשדה כשאורי שב ונחפז לעבר מקום ביתו של ירקה. האדמה הנקייה מאבנים הניבה אנחת תסכול מגרונו. בכעס בעט בקרקע, "מדוע אני לא מוצא אותו או את יעקב? לאן הם נעלמו? חשבתי שהם חברים שלי? הם לא יכולים להעלם כך מבלי לומר לי."

סבב בשדה ואחר התיישב בייאוש על האדמה כשהוא טומן את ראשו בין ידיו, "אולי סבא צודק והכל קורה בדמיון שלי?"

יעלה התיישבה בצידו, "אתה זוכר את דברי הרוח כשנפרדה ממך?"

"היא אמרה שעלי למצוא בעצמי את הדרך."

"היא דיברה על השיכחה." אמרה יעלה בקול רך, "על ההכרח לזכור את מה שראית בעולם הנסתר,

ולא להניח לדברים להישכח."

אורי שתק שקוע בייאוש.

"הכל בעולמך ינסה להשכיחם ממך. לכן המבחן כה קשה."

מחשבותיו של אורי נעצרו, זה נכון... כבר עתה נראה לו המסע כמעט דמיוני, העץ השומר, והרוח.

הביט בתקווה מסביב, אם לפחות היה מוצא את ירקה ויעקב הכל היה פשוט, שכן היתה לו הוכחה.

יעלה עקבה אחריו, "לא תמצאם. מילאו השנים את חובתם ועתה שבו להמשיך בדרכם." קולה הכיל

צליל שלא היה בו קודם לכן.

אורי הפנה את ראשו בהפתעה להביט ביעלה.

"הם שימשו לך מורי דרך אל העולם הנסתר," המשיכה יעלה, "ומעתה עליך למצוא את הדרך."

"אבל הם היו חברים שלי." אמר אורי בקול אומלל.

"הם נותרו חבריך ויום יבוא ואולי תפגשו." יעלה נעה לפתע והתרחקה, "הוריד הגיעו, עלי לצאת לדרכי."

אורי בקש לעצור אותה אבל משהו עלה במוחו והוא הבין כי אינה הנערה הרגילה שחשב.

יעלה הביטה בו בחיך, "מסע ארוך בפניך." קולה השתנה ובעיניה עלתה הלהבה אשר ראה בעיני הנחש

בבית הרוח. עתה ידע מי היא.

"הבט." אמרה, וידה נעה באויר מתווה סימנים.

אורי הביט...

קווים של אור החלו נוצרים בחלל האויר, נעים באיטיות ומשנים צורתם. הקוים נשזרו זה בזה ולבסוף

התייצבו, ולמולו נוצר הציור אשר יצרו העלים על הקרקע.

נשמתו של אורי נעצרה בחזהו.

"חברים יש לך בינינו המצפים לשוב ולראותך." נשמע קולה של יעלה, "זכור זאת."

קווי הציור באוויר החלו נמוגים.

"אל תלכי." פנה אורי בקריאה נואשת אל יעלה יודע כי היא עומדת לעזוב.

שמע את צחוקה, וכשתם הצחוק שוב לא נראתה ורק משב רוח קליל עלה מהמקום בו ניצבה.

עצבות גדולה עלתה באורי. חש כי הוא עומד לבכות ועצר את נשימתו לכלוא את הבכי. זיכרון גוף התולעת של ירקה עלה בו ומראה פניו החכמות והזקנות של יעקב. ראה שוב את היכל החוכמה בלב העץ השומר וחש ביופי העצום הנמצא בתוכו. רגשותיו הציפו אותו והוא כרע במרכז השדה והתיפח בכל נפשו.

הבכי שטף ומאחוריו החלה עולה תחושת ציפייה ואחריה הבטחה. הרי הוא זוכר! בתוכו מצויים הזיכרונות, ובכל זמן יוכל להעלותם למולו. עליצות גאתה בו ועימה ביטחון.

"תודה לכם," אמר בקול רם לעבר השדה, "לעולם לא אשכח את שראיתי." השעין ידיו על הקרקע והתרומם.

משב רוח עלה וליטף את פניו. אורי הרים את ידו כמבקש לאחוז בו יודע כי שלחה לו יעלה אות אחרון לידידותה.

קולות צעדים קרבים נשמעו ואורי ידע כי הוריו הגיעו ועמם סבו. שלח מבט אחרון אל השדה, "עוד נתראה." לחש ופנה ללכת אל עבר משפחתו.